

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,44 € / 13,25 Sk

25. LEDNA 2009

Z obsahu:

Nový kult

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. ledna 2009
- strana 2 -

Mučednictví v zemi kvetoucích višní

Ze všech japonských
mučedníků 17. století zná
Církev na 3000 jmenovitě
- strana 4 -

Vytržena z předsíně pekla (dokončení)

Adela Mardasiewiczová
- strana 6 -

V Lurdech jsem se zřekl zednářství

Rozhovor s bývalým
svobodným zednářem
dr. Mauricem Caillem
- strana 8 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Maria připravuje kněžské
duše na přijetí milosti
mystického vtělení
- strana 10 -

Přežila jsem svůj potrat

- strana 11 -

Kostel japonských mučedníků v Civitavecchia, hlavní oltář

Drazí bratři a sestry, v této první generální audienci v roce 2009 toužím vyslovit Vám všem horoucí přání k novému roku, který jsme právě začali. Oživme v sobě úkol otevřít Kristu mysl a srdce, abychom byli jeho opravdoví přátelé a také tak žili. Jeho společenství způsobí, že tento rok i přes své nevyhnutelné těžkosti bude cestou plnou radosti a pokoje. Nový rok bude dobrý a šťastný, jen když zůstaneme spojeni s Ježíšem.

Úkol být jedno s Kristem je příklad, který nám nabízí také svatý Pavel. V pokračování katechezi jemu věnovaných se dnes zastavíme v úvaze nad jedním důležitým aspektem jeho myšlení, týkajícím se kultu, k jehož uskutečňování jsou křesťané povoláni. V minulosti se s oblibou říkalo, že Apoštol má sklon spíše protikulturní, sklon k „spiritualizaci“ ideje kultu. Dnes chápeme lépe, že Pavel vidí v Kristově kříži historický zvrat, který skutečnost kultu radikálně přetváří a obnovuje. Jsou to především tři texty listu Římanům, ve kterých se objevuje tato nová vize kultu.

Touha po smíření nahrazena skutečností

1. V listu Římanům 3,25 píše, co hovořil o tom, že nás vykoupil Ježíš Kristus, pokračuje Pavel formulací, která je pro nás tajemná, a říká: Bůh ho ustanovil jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru. Tímto obratem, který je nám spíše cizí, naráží svatý Pavel na tzv. „smírné místo“ starého chrámu, tj. na poklop archy úmluvy, který byl pokládán za místo styku mezi Bohem a člověkem, za bod jeho milosrdné přítomnosti ve světě lidí. Toto „propiciatorium“ bylo o velkém dni smíření – yom kippur – pokropeno krví obětních zvířat, krví, která přiváděla hříchy uplynulého roku do styku s Bohem, a tak byly svrženy do propasti Boží dobroty a absorbovány Boží silou, překonány, odpuštěny. Život začínal nanovo.

Nový kult

Pavel naráží na tento obřad a říká: Tento obřad byl výrazem touhy, aby bylo možno skutečně shodit všechny naše hříchy do propasti Božího milosrdenství, a tak jim dát zmizet. Ale krví zvířat se tento proces nemůže uskutečnit. Byl potřebný reálnější styk mezi lidskou vinou a Boží láskou. Tento styk měl své místo v Kristově kříži. Tím, že se pravý Boží Syn stal pravým člověkem, vzal na sebe všechny naše viny. On sám je místem styku lidské

bídy s Božím milosrdenstvím; v jeho srdci se rozpouští smutná masa zla, které lidstvo spáchalo, a obnovuje se život.

Když zjevuje tuto proměnu, svatý Pavel říká: Kristovým křížem – vrcholným projevem božské lásky, která se stala láskou lidskou – skončil starý kult obětních zvířat v jeruzalémském chrámě. Tento symbolický kult, kult touhy, je nyní nahrazen kultem skutečným: Boží láska v těle, v Kristu, je přivedena ke své-

mu naplnění ve smrti na kříži. Není to tedy spiritualizace reálného kultu, nýbrž právě naopak, je to reálný kult, ale na rozdíl od pravého kultu opravdová božsko-lidská láska nahrazuje kult symbolický a provizorní. Kristův kříž, jeho láska s tělem a krví je reálný kult, který odpovídá realitě Boha a člověka. Již před vnějším zbořením chrámu byl pro Pavla chrám a jeho kult ukončen: Pavel se tu ocitá v dokonalém souzvuku s Ježíšovými slovy, která oznámila konec chrámu a ohlásila jiný chrám, „nikoliv lidskou rukou udělaný“ – chrám jeho zmrtvýchvstalého těla (srov. Mk 14,58; Jan 2,19n). To je první z textů.

Spojení v oběti s Kristem

2. Druhý text, o kterém bych chtěl mluvit, se nachází v prvním verši 12. kapitoly listu Římanům. Slyšeli jsme ho a já ho znovu opakují: *Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím, přinásejte svá těla⁽¹⁾ v oběť živou, svatou a Bohu milou. To ať je vaše duchovní bohoslužba.* V těchto slovech se objevuje zdánlivý paradox: zatímco obřad oběti vyžaduje běžně, aby oběť byla usmrcena, Pavel o ní mluví naopak ve vztahu k životu křesťana. Výraz „přinášet tělo v oběť“ se vztahuje na celou osobu; tak v Řím 6,13 vyzývá – *postavte se do služeb Bohu jako lidé* – výslovný vztah k fyzické dimenzi křesťana spadá v jedno s výzvou *oslavovat Boha ve svém těle* (1 Kor 6,20): jedná se o to oslavovat Boha spíše konkrétním každodenním životem, takže se stane vnímatelnou a evidentní viditelností.

Chování jako takové charakterizuje Pavel jako *oběť živou, svatou a Bohu milou*. Právě zde se setkáváme s výrazem „oběť“. V běžném používání je tento výraz součástí sakrálního kontextu a slouží k označení usmrcení zvířete, jehož část může být spálena ke cti bohů a druhá snědena v hostině obětníků. Pavel ho naopak aplikuje na život křesťana.

Pokračování na str. 12

Editorial

Všem čtením této 3. neděle během roku je společné jedno poselství: Čas se nachýlil, čiňte pokání! Jak s takovou výzvou naložit, vidíme názorně ve čtení z knihy proroka Jonáše: „Ninivští muži uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žínice, malí i velcí.“ Ve třetí kapitole knihy Jonáš se navíc dovídáme, že město Ninive mělo jedno velké štěstí: v jeho záchraně značnou roli sehrála významná okolnost, že mělo vladaře, který se při vši hříšnosti neuzavřel před Boží milostí. On sám i všichni členové jeho vlády uznali nezbytnost obrácení, ve velké důvěře v Boží milosrdenství veřejně nastoupili cestu kajicnosti a nařízením všeobecného a nejpřísnějšího půstu podstatnou měrou přispěli k záchraně města. Pokání a obrácení nezůstalo v Ninive nějakou soukromou záležitostí, ale bylo pochopeno, vyhlášeno a uskutečněno jako veřejný zájem. Kniha Jonáš podle exegetů nepopisuje skutečnou událost, ale má nám tlumočit formou dramatického příběhu Boží poselství. To tedy ještě více zdůrazňuje význam tohoto konkrétního příkladu Ninivských: sám Duch Svätý nám ho předkládá jako své významné doporučení.

Pán Bůh a s ním i jeho proroci to s námi nemají lehké, protože všechno, co má mít pro nás nějakou duchovní hodnotu a význam, musí vycházet z našeho zcela svobodného rozhodnutí. Lidská svoboda je tak velký dar, že tuto hranici ani všemohoucí Bůh nikdy nepřekračuje. Aby nás pohnul k obrácení, přichází nejdříve s prosbami, projevy lásky, a teprve pokud mu nevěnujeme potřebnou pozornost a vystavujeme se tak povážlivému ohrožení, musí sáhnout i k výstražnému varování, jak nám to ukazuje hlásání proroka Jonáše v hříšném městě Ninive.

V podobenství o nevěrných vinařích zdůraznil hospodář naléhavost své prosby tím, že k nim poslal jako vyslance svého vlastního syna. V současné době nás chce Bůh obměkčit tím, že posílá jako svého posla svou Matku. Jak jsme mohli číst v minulém čísle Světla, trvá toto jeho zvláštní úsilí již takřka 200 let. Je to jeho odpověď na velké úsilí a strategii Nepřítele. Již dvě stěletí nás Pán prostřednictvím svaté Panny upozorňuje, že jsme se vydali špatným směrem, že naléhavě potřebujeme

Pokračování na str. 13

Hrozby Božího milosrdenství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Naplnil se čas. Čiňte pokání!

Když slyšíš toto první Ježíšovo kázání, jistě tě napadne myšlenka, že převzal štafetu od Jana. Svatý předchůdce podobnými slovy připravoval příchod Mesiáše. Ten už přišel, ale nezbytnost pokání a obrácení trvá i nadále. Je tedy možné tato slova brát na lehkou váhu? Neradi je slyšíme. Připomínají nám naši hříšnost a zatvrzelost, proto máme sklon se proti nim ohradit, třeba pod záminkou, že znějí jako nežádoucí hrozba. Ale i v případě, že takovou výzvu neodmítáme, neznamená to, že ji přijímáme opravdu v kajícím duchu. Jak se tedy máš zachovat? Pouč se z příběhu Jonášova.

Prorok po velkém zdráhání vstoupil do Ninive. Z příkazu Hospodina zní jeho hlas přísně a nesmlouvavě: *Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno.* Je to neodvratná hrozba, a přece se tak nestalo. Ninivští uvěřili. Uznali, že jim nehrozí Hospodin, ale přemíra jejich vlastních hříchů. Uvěřili, že Hospodin je chce zachránit z moci zla. Proč by posílal proroka, kdyby měl na mysli jen záhubu? Mohl ji přece uskutečnit kdykoliv. On však sleduje nikoliv záhubu, ale záchranu. Jeho smýšlení je jiné než smýšlení lidí. Ani jeho vyvolený prorok nepochopil jeho záměry. Jak to, že se nejdříve protivil vůli Boží? ⁽¹⁾ Nesmyslel jako Pán. Neměl na mysli milosrdenství. Dokonce se snažil vyhnout se svému poslání právě proto, aby snad nepůsobil v hříšném městě obrácení. Ve svém nitru je odsoudil a nyní už by byl nejraději svědkem zničujícího trestu. Tak smýšlí člověk, který mluví druhým o obrácení, jako by je sám nepotřeboval.

Hospodin se však nedá odradit od svého ozdravného záměru ani prorokovými vrtochy. Výzva k pokání a obrácení platí plnou měrou i pro toho, kdo je jejím hlasatelem. Ve své dobrotivosti nás Bůh vede k tomu, abychom přehodnotili svůj vztah k tomu, co nám sice dal jako svůj dar, ale co jsme si zvykli zneužívat na výrobu vlastních model. Buď to se člověk v pokání a lítosti vrátí zpět na své místo, nebo mu musí být v bolestném přerodu odňato to, co zneužívá ke své vlastní záhubě. To, co vnímáš jako hrozby, jsou ve skutečnosti taková poslední spásná slo-

va, která jsou lidé zotročeni hříchem ještě ochotni vnímat, když už jinak *s ušima otevřenými neslyšeli nic* ⁽²⁾.

Když k tobě tedy z různých stran zazní výzvy k obrácení a k pokání, nemysli si, že se tě netýkají, ani je neodmítej jako hrozbu. Stojí za nimi velká naděje: *Přiblížilo se Boží království.* Proto výzvy k pokání a obrácení zahajují Ježíšovo veřejné působení. Je v nich obsažena celá podstata jeho poslání: *Věřte evangeliu, věrte, že se vám spolu s pokáním hlásá radostná zvěst. Tato výzva se ozývá od počátku celými dějinami, a to s tím větším důrazem, čím více se množí zlo, které vystupuje až před Boží tvář* ⁽³⁾.

Nemáme mnoho času. Toho, který ještě zbývá, je třeba využít k radikální změně. Připadá ti to těžké? Nedívej se na to, čeho máš zanechat. Obrát svůj pohled vpřed, k Pánu, k jeho laskavé péči, dobrotivé starostlivosti, dívej se na to, co ti jeho Srdce nabízí. Začni se na všechno dívat jeho očima, a záhy poznáš, že všechno to, čeho se máš vzdát, je před jeho tváří tak nicotné, *jako by to vůbec nebylo.* Zeptej se Ježíšových přátel, mlčenlivých, a přece výmluvných apoštolů, kteří nakonec i nejtěžší utrpení přijímali s úsměvem a vděčností: oni ti ukážou, čím se přitom sytila jejich duše, zda byli zahleděni do bolesti tohoto času, nebo zakotveni v radosti Ježíšova věčného společenství.

Máš jistě své pozemské starosti, ale ty tě nemají ovládnout tak, že bys zapomněl na Boha. *Ti, kdo mají co dělat s tímto světem, ať v něm neuvážnou.* To neznamená starosti přehlížet, ale neměly by před tebou stát jako hora, přes kterou nic jiného nevidíš. Zdají se velké jen z přízemní perspektivy, která k Bohu nedohlédne. Z jeho pohledu, v jeho světle a jeho přítomnosti však uvidíš, že všechny věci tohoto světa mohou být po jednou tak malé, *jako by nebyly.*

Před Boží tváří a hojnou štědrostí jeho velebnosti jsou, *jako by nebyly,* také všechny ty pozemské radosti, které tě někdy tak oslňují, že pro ně zapomínáš na Boží zákon i na Boží lásku. Obrát se zcela k Pánu! *Nemáme mnoho času.* Kolik z něho věnuješ Bohu, jeho blízcímu se království a apoštolátu, ke kterému tě povolává?

Hospodin je dobrý a dokonalý, proto ukazuje hříšníkům cestu, pokorné vede ke správnému jednání. ⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jon 1,3; ⁽²⁾ srov. Iz 42,20;

⁽³⁾ Jon 1,2; ⁽⁴⁾ resp. žalm 25

Liturgická čtení

1. čtení – Jon 3,1–5.10

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo velké město před Bohem, tři dny se jim muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žíníc, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smíloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. čtení – 1 Kor 7,29–31

Říkám, (bratři a sestry), toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

Evangelium – Mk 1,14–20

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věrte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

MALÉ SEMINÁŘE

„Malé semináře“, střední školy připravující adepty pro vstup do kněžského semináře, vznikly z podnětu Tridentského koncilu (1545–1563) a vychovaly řadu vynikajících kněží a osobností. Také Benedikt XVI. a jeho bratr navštěvovali malý seminář v Traunsteinu. Kdykoliv poklesl počet kněžských povolání, podporovali biskupové zakládání malých seminářů jako líhni nových povolání. K současným zakladatelům malých seminářů patří Legionáři Krista, kteří je vedou jako školy s papežským právem. Mají tato zařízení v Itálii, Francii a nyní také v Německu v Bad Münstereifel.

Kath-net

Mučednictví v zemi kvetoucích višní

Ze všech japonských mučedníků 17. století zná Církev na 3000 jmenovitě. Odhaduje se, že do začátku 18. století bylo v Japonsku zavražděno na 200 tisíc křesťanů.

Křesťanství v zemi samurajů

Počátky evangelizace Japonska jsou spojeny s činností svatého Františka Xaverského. Tento jezuita dorazil na ostrovní říši v roce 1549. V jednom z dopisů z roku 1550 vyjadřuje svůj obdiv k Japoncům, kteří přijímali křesťanství:

„Viděl jsem, jak se radovali z našeho úspěchu a osvědčovali velkou horlivost v šíření víry a v tom, že přiváděli ke křtu pohany, které sami obrátili.“ V roce 1576 byl v Japonsku vysvěcen první katolický kostel.

Až do roku 1578 probíhal rozvoj křesťanství především díky jezuitům systematicky a bez větších problémů. Do té doby společenství křesťanů vzrostlo na více než 200 000 osob. V roce 1587 dvě křesťanky odmítly stát se souložnicemi šóguna Taicosama (všemocného správce slábnoucí císařské vlády). Začalo propouštění křesťanů z úřadů a z armády. Jezuité obdrželi zákaz šířit křesťanství a bylo spáleno na 200 katolických kostelů.

V pronásledování sehrály svou roli nejen uražené ambice šóguna, ale rovněž zájmy bonzů, buddhistických duchovních, kteří měli především v provinciích silný vliv. Je třeba také připomenout neblahý vliv protestantů, kteří přicházeli na ostrov jako holandsí a angličtí kupci. Aby získali obchodní koncese, aktivně se účastnili pronásledování katolíků a udávali pronásledovatelům místa, kde se katolíci shromažďovali a ukrývali. Angličtí a holandsí kupci dali japonským vládcům dokonce návod, jak identifikovat katolické misionáře, kteří se skrývali mezi cizinci, přijíždějícími do Japonska: podezřelí lidé měli dostat příkaz, aby pošlapali oltářní

kříž. Oni sami jako odpůrci „papistických bludů“ ochotně podstoupili tuto zkoušku.

V roce 1587 začala celá série pronásledování s cílem zcela potřít katolickou církev v Japonsku. Jedním z velkých center katolíků v Japonsku bylo Nagasaki. Místo, které dříve, než se stalo v roce 1945 cílem tragického svržení atomové bomby, zapsalo se do dějin jako mučednická aréna japonských katolíků. V roce 1597 na rozkaz šóguna Hideyosiho bylo na návrší za městem ukřižováno 26 katolíků. Byli mezi nimi také jezuitští a františkánští misionáři i laici. Jedním z nich sv. Pavel Miki. Mezi popravenými byly i děti ve věku 12 a 13 let.

Další vlna pronásledování začala v roce 1614. Šógun Dai-fusama nařídil zbournat všechny zbývající svatyně v zemi. Misionáři a katolíci z významných japonských rodin byli vyhnáni ze země. Pronásledování katolíků v Japonsku trvalo celé sedmácté století. V září 1622 bylo na hranici upáleno 25 katolíků, z toho 9 jezuitů, 6 dominikánů a 4 františkáni. Před svou pravou se museli dívat, jak bylo sřato 30 jiných křesťanů. Japonský mořeplavec Richard Cocs byl svědkem mučednické smrti 55 katolíků, mezi kterými byly pětileté a šestileté děti. Oběti byly upáleny na hranici v náručí svých matek a volaly: „Ježíši, přijmi naše duše.“

Mučedník sv. Pavel Miki

Ze všech mučedníků 17. století zná Církev na 3000 jmen. Odhaduje se, že do začátku 18. století zahynulo v Japonsku mučednickou smrtí kolem 200 000 věřících. Obtíž zachovat úplné martyrologium spočívá v tom, že v polovině 17. století zahynuli všichni misionáři, kteří pracovali v zemi kvetoucích višní.

Hrdinství víry vítězí nad nenávistí

Pronásledování křesťanů v Japonsku se vyznačovalo jednak systematickostí, jednak obzvláštní krutostí. Pronásledovatelé používali zvláště rafinovanou a krutou torturu, aby křesťany přiměli k odpadu od víry. Byli nejen křižováni a spalováni, ale mučeni také tak, že je ponořili na několik hodin do jam, ze kterých vycházely horké jedovaté páry. Tak byl mučen např. augustinián Bartoloměj Gutierrez. Jeho mučení trvalo téměř rok od prosince 1631 do září 1632. Aby prodloužili jeho mučení, povolávali lékaře, kteří měli vyléčit popáleniny, aby pak byl vystaven novému mučení. 3. září 1632 byl tento misionář upálen na hranici. V roce 1867 je spolu s jinými dvěma sty japonských mučedníků prohlásil Pius IX. za blahoslavené.

Svatý František Xaverský, který zahájil v Japonsku misijní činnost, napsal: *Zdá se mi, že nikde nenajdu národ, který by se vyrovnal Japoncům.* Tato jeho slova našla zvláštní potvr-

Japonští mučedníci

zení v období dlouhotrvajících pronásledování církve v Japonsku. Očití svědkové potvrzovali neobyčejnou statečnost a dokonce touhu po mučednictví, s jakou obětovali svůj život japonské svědkové víry.

Mezi ukřižovanými katolíky v Nagasaki v roce 1597 byl také 13letý Tomáš Kosaki. Před svou smrtí napsal své matce list na rozloučenou, ve kterém jsou také tato slova: *Díky milosti našeho Pána píšu Ti, maminko, tento dopis. Podle rozsudku budeme všichni, i padres, ukřižováni v Nagasaki. Je nás dvacet šest. Prosim, netrap se kvůli otci a kvůli mně, protože Tě budeme čekat v nebi. Kdybys nemohla najít padre, který by Ti udělil poslední pomazání, pamatuj na lítost za hříchy a chraň víru. Pamatuj na nescetné milosti plynoucí od Pána Ježíše. Když je možno zde na zemi všechno rychle ztratit, i kdyby ses stala žebračkou, prosím Tě, abys neztratila nebeskou slávu. Nezáleží na tom, co říkají lidé, snáňej to všechno s trpělivostí a láskou. Prosim Tě, modli se za nás všechny. A ještě o jedno Tě prosím: ponoř své srdce do lítosti nad hříchy. Pán Bůh ať Tě chrání.*

V roce 1862 byl autor těchto slov prohlášen Piem IX. za svatého spolu se svými 25 druhy. Jejich památka se slaví 6. února.

Dějiny mučedníků japonské církve mají i své dramatické příběhy. Jedním, který v 17. století zradil, byl jezuita P. Ferrara. V roce 1634 nevydržel mučení, zřekl se víry a pošlapal kříž. V následujících letech byl svědkem mučednické smrti dalších jezuitských misionářů, kteří přicházeli do Japonska i proto, aby zachránili duši otce Ferrary.

V roce 1643 z pověření úřadů předsedal tribunálu, který měl soudit nedávno zatčených pět jezuitských misionářů. Na jeho výzvu, aby se zřekli víry, odpověděl jménem všech otec Rubini: *Řekni to zbabělcům, které chceš zahanbit. Doufáme, že máme dost odvahy, abychom zemřeli jako křesťané a kněží.*

9. srpna 1945 vybuchla nad Nagasaki atomová bomba

Ta slova na něho zapůsobila jako rána bičem. Utekl ze svého místa. Boží milost ho nakonec v roce 1652 přivedla jako 80letého před soudce v Nagasaki. Když se ho soudce ptal na totožnost, odpověděl: *Jsem ten, který zhrěšil proti Králi nebe a země. Zradil jsem ho ze strachu před smrtí. Jsem křesťan, jsem jezuita.*

Po těch slovech byl na 60 hodin ponořen do jámy s jedovatými výpary. Tentokrát vydržel až do konce.

Jeden z misionářů, který byl svědkem mučednictví křesťanů v Nagasaki v roce 1597, napsal: *Udivující ovoce této štědré oběti našich dvaceti šesti mučedníků spočívá v tom, jak křesťané nedávno obrácení, tak ti, kteří už mají zralou víru, byli utvrzeni ve víře a v naději na věčnou spásu. Rozhodli se obětovat svůj život pro Krista. I samotní pohané, kteří byli svědky mučednictví, byli uchváteni radostí těch blahoslavených, kteří trpěli na křížích, i odvahou, s jakou šli vstříc smrti.*

Věřící v katolickém kostele v Japonsku

NEŽÁDOUCÍ OVOCE PILULEK

Pedro Jose Maria Simon Castellví, prezident Mezinárodního svazu sdružení katolických lékařů, uveřejnil v L'Osservatore Romano článek o neblahém vlivu antikoncepčních pilulek. Tuny hormonů, které uživatelky pilulek na celém světě vyměšují, zamořily už životní prostředí v západních průmyslových státech a působí neplodnost mužů, rakovinu a smrt plodů během těhotenství. Vyplývá to z obšírné studie Švýcara Rudolfa Ehmana.

Kath-net

Toto hrdinství víry, které převyšovalo krutost pronásledovatelů, nebylo poslední skvělou stránkou dějin japonské církve. Po krutém pronásledování v 17. století sestoupila japonská církev do podzemí. Byla to církev zbavená kněží, a tím všech svátostí s výjimkou křtu. Ten jim ve spojení s ústní katechezí nakonec vystačil. Křesťané, kteří zůstali na živu, setrvali na modlitbách a čekali na „někoho, kdo přijde z Říma“. Autentičnost tohoto svědka měl doložit obrázek Matky Boží.

Období katakomb japonské Církve trvalo téměř 200 let. Na počátku 60. let 19. století skončilo období izolace Japonska od okolního světa. Vraceli se rovněž misionáři (tentokrát se připojili i protestanti). Panoval názor, že bude třeba začít od nuly. Nikdo nevěřil, že by od poloviny 17. století, kdy zahynuli poslední kněží, kteří v Japonsku působili, mohli v této zemi nějaký katolický přetrvat.

V roce 1865 P. Petitjean, francouzský katolický misionář, postavil v Nagasaki malou kapličku. Mnoho dní do ní přicházeli jen kněží. Ale jednoho dne vedle kněze poklekly dvě Japonky. Zeptaly se ho: *Máš papeže?* Když obdržely kladnou odpověď, položily mu další otázku: *Modlíš se k blahoslavené Panně?* Když uslyšely souhlas i na tuto otázku, měly ještě jeden dotaz: *Jsi ženatý?* Když uslyšely zápornou odpověď, řekly: *Jsi tedy křesťan jako my.*

Někdo z Říma nakonec přijel. Ukázalo se, že v Nagasaki a okolí přetrvalo po celá staletí na 2500 katolíků a v celém Japonsku činil tento počet 50 tisíc osob. Pius IX. byl skutečností přetrvání křesťanské obce v Japonsku i přes kruté pronásledování a dlouhou dobu bez kněží tak dojat, že vyhlásil 17. března za svátek „Nalezení křesťanů“. (Pro srovnání: v komunistickém Rusku byli věřící bez kněží maximálně 70 let.)

Z *Mihujcie się* 5/2008
přeložil -lš-

Po nějakém čase Liza někam odjela a zastupovala ji jiná SS-man-ka. Tehdy byl vydán rozkaz, aby všechny cikánky od 10 do 60 let byly podrobeny sterilizaci. Vcházely do místnosti po jedné a za chvíli vycházely s nárkem a držely se za břicho. Podstupovaly zákrok, aby již nikdy nemohly mít děti. Bylo to hrozné pomýšlení, protože totéž se pak mělo týkat i všech Polek. „Nemít děti? Proč potom žít? Jak žít bez dětí a bez naděje?...“

Naštěstí se vedení tábora nepodařilo tento plán dovést do konce, protože Němci museli zahájit ústup z Ruska. Stále častěji docházelo k náletům. V takovém případě vypínali světlo a mohly jsme si alespoň na čas zdřímnout. „Letí na Berlín,“ hádaly jsme. Po nějakém čase se letadla vracela. Trvalo to hodinu, někdy i méně. Cítily jsme, že se blíží konec naší nesvobody, že válka končí.

Velitel tábora poručil provádět selekci. Před komisí složenu z několika SS-manů procházely vězeňkyně. Neduživé, slabé a staré byly vybírány do transportu. Velitel vysvětloval, že s blížícím se koncem války nesmí nepřítel najít v táboře ženy invalidní, nemocné a staré a že budou převezeny do jiného tábora. Tehdy se nám podařilo zachránit Helenku, odbojáčku z Kališe, která byla slabá a kulhala. Ukryly jsme ji tak, že jsme ji zastlaly do slamníku na lůžku. Helenka nám pak vyprávěla: „Ležela jsem tiše a slyšela jsem, jak do světnice vchází SS-manka se psem. Ztuhla jsem, ale oni minuli moje lůžko, ani pes nic neucítil.“ Nezachránila ji Matka Boží, ke které jsem se stále modlila?

Pozdě večer před poslední sirénou jsem odešla za barák, protože jsem zatoužila po samotě, být chvíli jen sama s Bohem. Podívala jsem se na nebe a začala jsem se modlit. Uslyšela jsem divný rachot. Šla jsme tím směrem a uviděla jsem dvě ženy, jak tlačí vozík, na kterém

Vytržena z předsíně pekla (dokončení)

jsme vozily mrtvoly do krematoria. Uviděla jsem, jak převážejí nahá mrtvá ženská těla jen tak naházená, z otevřenými očima i ústy, jako by chtěly křičet k celému světu o ukrutnosti hitlerovského režimu. Z vozíku visely ruce a nohy, jedna, jako by chtěla postrkávat vozík a pomáhat ženám. Byla to těla žen z varšavského povstání, které pro nedostatek místa byly ubytovány jen v provizorních stanech. Minul mě smutný průvod, na který nelze zapomenout. Mrtvé, bolestí zkřivené tváře jako by prosily: „Nezapomínejte na nás!“ Kolik zla napáchal Hitler! Ale byl to jen on? Jak často podléhá člověk Satanovi!

Naštěstí ne všichni Němci podlehl Hitlerově propagandě. U berlínské rodiny, kde jsme kdysi bydleli, se zdravilo – Pozdrav Pán Bůh! Byli to lidé silné víry a tam byl Satan bezmocný.

Jednoho dne nás překvapilo podivné ticho – v celém táboře nebyla ani jedna dozorkyně, ani psi neštěkali. „Děvčata, ve vzduchu visí něco zlého. Pojd'te, budeme se modlit!“ Klekly jsme si u baráku a modlily se vroucně a nakonec jsme zpívaly *Pod ochranu svou...* Sotva jsme skončily, objevily se SS-manky a křičely: „Los! Los!“ Zavedly nás k autům na dvoře a každá dostala balíček o váze 3 kg od Mezinárodního Červeného kříže. Seřadily nás do pětistupu a pohá-

něly nás, až jsme prošly branou, nad kterou nás kdysi vítal nápis „Arbeit macht frei!“ Před třemi roky jsem prošla touto branou s obludným nápisem označujícím těžkou práci o hladu a zimě. Teď po třech letech jsem se

Adela Mardasiewiczová s papežem Janem Pavlem II.

loučila s tímto místem, kde bylo popraveno tolik žen, a vyprovázel mě černý dým z kremačních komínů. Ten kouř padal k zemi, jako by nás chtěl obejmout a zadržet, abychom si navždy zapamatovaly zápach pálicích se těl, kostí a vlasů. S Bohem, ubohé ženy!

Mezi mraky vyšel měsíc a díval se, která z nás jako první zemdlí, usedne do příkopu a bude čekat na smrtící ránu. Trápi-ly nás myšlenky: Co bude? Kam nás vedou? Kde je ta vytoužená svoboda?... Šla jsem jako otupělá a dodržovala jsem s ostatními krok jen proto, že jsem musela.

Ženy v koncentračním táboře Rawensbrück při těžké práci

Přestala jsem pocívat zlost, nenávist za to, co se stalo. Nemohla jsem ani plakat.

Monotónnost pochodu ve mně prohlubovala smutek a začala jsem blouznit. Zdálo se mi, že slyším zpěv *Pod ochranu svou*, který přichází odněkud z daleka. Udivena, kdo to zpívá, jsem se ohlédla, ale ženy za mnou měly svěšené hlavy, byly zamyšleny, některé šeptaly modlitby. Nikdo nezpíval, jen já jsem slyšela onen zpěv. Náhle jsem pocítila sílu Stvořitele, jeho péči o nás a cítila jsem se silnější. Slunce začalo prokukovat mezi domy blízké vesnice a já jsem stále slyšela ten zpěv. Šly jsme stále pomaleji, jako bychom šly na vysokou horu. Krok se zvolňoval a šíje se stále více skláněly k zemi. Bojovaly jsme s krutým osudem.

Vzpomněla jsem si na vyprávění své matky, že Ježíš také kráčel na horu a nesl těžký kříž. Čím byla Golgota blíže, tím byl kříž těžší. Padal, vstával, ale šel dál. Bili ho, vysmívali se mu, plivali na něho, a on ani ústa neotevřel a kráčel s obrovským břemenem. Ptala jsem se: „Proč? Proč Ježíš, Boží Syn, musel nést ten velký kříž? Proč všemohoucí Bůh, který ho tak miloval, to připustil?“ Tu jsem v dálce uviděla postavu, která zvedá velký kříž a na jeho ramenech byla břemena s různými jmény. Na jednom jsem uviděla svoje jméno – Adela a zatrásla jsem se: To jsem já? Ježíš zvedající břímě mých hříchů se na mě usmál a řekl. „Pojd' za mnou!“ Obtížený břemeny šel přede mnou, i když měl zkrvavená ramena, jizvy po ranách, zkrvácené nohy a trnovou korunu na hlavě.

Los, los, weiter! – křik SS-manek přetrhl moje vzpomínky. Zastavila jsem se a ohlédla za Ježíšem, až jsem ho spatřila před zástupem, jak s úsměvem říká: „Pojd' za mnou!“ Nina, moje starší kolegyně, mě vza-

la za ruku a táhla dopředu, ale já jsem volala za Ježíšem: „Počkej, počkej!“ „Co je s tebou? Co se ti stalo?“ volaly za mnou vězeňkyně. V tom okamžiku jako bych se probudila z hlubokého snu. Už jsem neviděla Ježíše. Vytrhla jsem se Nině a řekla jsem: „Pusť mě, co mě táhneš? Půjdu sama!“ „Myslela jsem, že je ti mdlo, chtěla jsem ti pomoci,“ dolehla ke mně odpověď. Po chvíli jsem opět nabrala sil a šla s ostatními.

Slunce stoupalo výš, prosily jsme o chvíli odpočinku, protože jsme byly vysílené a hladové. Ale dozorkyně nám řekla: „Já mám také hlad a ta prokletá Greta mě nevystřídala!“ A když jsme se dále domáhaly oddechu a nabízely jsme jí své jídlo, vykřikla: „Nepotřebuji vaše zasn... jídlo. Weiter! Los!“ Ale naše kroky byly stále pomalejší, protože od našeho východu z tábora už uplynulo dvanáct hodin. Naštěstí jsme po několika hodinách uslyšely dobrou zprávu: bude hodinový odpočinek u velké stodoly. To mi dodalo sil. Doufala jsem, že tam na mě bude čekat Ježíš.

Ale zastávka nebyla dlouhá, protože nablízku byli Rusové, se kterými se Němci nechtěli setkat. Musely jsme rychle uhasit ohně a jít dále, ale jinou cestou.

Mínula již třetí noc našeho pochodu a my jsme se stále vlekly vpřed s malými přestávkami na posilnění. Bylo jaro a slunce nás ohřívalo. Celá příroda se probouzela, ale my jsme necitily vůni jara, neslyšely jsme zpěv ptáků. Byly jsme špinavé a hladové a jen jsme se dívaly před sebe. Šla jsem stále vpřed, protože se mi zdálo, že mě Ježíš povzbuzuje a s úsměvem říká: „Pojď za mnou!“

Pátého dne plného útrap jsme si všimly, že na cestách je mnoho vozů s Němci, kteří naložili nejcennější věci a dobytek a snažili se dorazit do americké zóny. Rozhodla jsem se, že toho využiji, a spolu se čtyřmi kolegyněmi jsme se odtrhly od ne-

Koncentrační tábor Rawensbrück

náviděného doprovodu. Připojily jsme se k utečencům, ale pak jsme nevěděly, co dál, a když jsme další den spatřily náš zástup, opět jsme se k němu připojily. Šly jsme různými směry podle toho, jak se měnila linie fronty.

Desátého dne jsem byla tak zesláblá, že mi bylo všechno jedno a v hlavě mi hučelo. Dvě kolegyně mě vlekly a řekly mi, že mě nenechají tak. Jaké to bylo od nich úsilí a jaká láska! Kdo jim dal tolik síly?

Náhle jsme uslyšely strašný rachot a potom hvízd bomb, něco letělo z nebe. Lidé křičeli a padali do příkopů. Nevím, jak dlouho jsme tam leželi. Když jsem otevřela oči, viděla jsem zpěrvrácené vozy, mrtvé koně a lidi, kteří plakali nad zabíjícími. Potom přijely americké a ruské tanky a dozorcí se dali na útěk.

Konečně jsme byly volné a mohly jsme se vrátit do Polska, které teď začínalo již na Odře. Ve dne jsme putovaly, v noci spaly v domech po Němcích.

Ženy v koncentračním táboře Rawensbrück

Asi po týdně jsme dorazily do nějakého městečka a našly jsme nádraží. Nepodařilo se nám dostat se do vlaku, ale i přes protesty strojvůdce jsme se vyškrábaly na lokomotivu a tak jsme dojely do Lodže. Tam jsme se rozdělily. Když jsem zůstala sama na přeplněném nástupišti, cítila jsem se ztracená a rezignovaná. Ale podařilo se mi dostat se do vlaku, který jel do Varšavy. Když jsme dojeli, všichni se vyhnuli z vagonů a rozběhli se na různé strany. Jako strnulá jsem se dívala na Varšavu plnou trosek. Našla jsem vlak, který jel do Nového Dvoru. Střechy i schůdky vagonů byly úplně obsazené, ale někdo mě vtáhl dovnitř a já jsem dojela do Nového Dvoru.

Šla jsem rychle, skoro utíkala po cestě, po které jsem se po 17 letech vracela do rodinného hnízda. Zastavila jsem se u kříže na rozcestí, požehnala se a mechanicky zatočila doprava k rodinnému domu. Uviděla jsem starý domek, vybilý vápnem se slámou pokrytou střechou. Na pískem vysypaném dvorku stá-

la u špalku žena a sekala větve. Kdo to je? Ptala jsem se v duchu, a hned jsem věděla odpověď: „To je moje matka!“ Matka mě neviděla, když jsem přicházela, a na můj pozdrav jen odpověděla a neohlédla se. Z její zvrásněné tváře vyzařovala bolest i láska. Zamyslela jsem se, kým je pro mě žena, jejíž lásku nahradila láska strýce. Jemu vděčím za své dětství a mládí – tehdy plné radosti. Ten šlechtitný člověk bláhově uvěřil Hitlerově propagandě a vzal mě do země plné nenávisti vůči Polákům. Přežila jsem všechno jen díky ochraně Panny Marie. Nyní jsem se cítila oklamaná a zbařená největších pokladů – mateřské lásky a rodného domu. Uviděla jsem křížek růžence, který visel ze zalátané kapsy v zástěře mé matky. Byla jsem si jistá, že to ukřižovaný Ježíš mě přivedl zpět do rodného domu.

Přerušila jsem dlouhou chvíli mlčení a zeptala jsem se: „Bydlí tu pan Orlikowski?“ Matka přikývla, ale opět se ke mně neotočila. Znovu ticho. Nevydržela jsem to a zvolala: „Maminko, ty mě nepoznááš?“ Konečně se rozpomněla: „Můj Bože, to je Adela! Renio, Adela se vrátila!“ Z chalupy vyběhla sestra. Matčino objetí zahojilo všechny rány a usmířilo moji bolest.

Když jsem se konečně pořádně umyla a najedla, usnula jsem ihned a prospala jsem celý den, celou noc i další den. Vzbudil mě Stašek, ten, který se se mnou chtěl rozloučit před odjezdem do Lotyšska. Do pokoje vešel i otec: „Tak ses znovu vrátila do ubohého Polska!“

Brzy jsem se vdala a napsala jsem knihu o strašné době strávené v táboře: *Vhledání Boha, štěstí a vlasti*. V posledních letech mě kněz čas od času zve na setkání s mládeží. Vyprávím jim o táboře a vydávám mladým svědectví o tom, o čem jsem se sama přesvědčila velmi hmatatelně: že je Bůh, ale že je i Satan.

Z *Mihujcie się* 5/2008
přeložil-lš

V Lurdech jsem se zřekl zednářství

Rozhovor s bývalým svobodným zednářem dr. Mauricem Caillem

Proč jste se stal svobodným zednářem?

Narodil jsem se v rodině, která se zřekla křesťanství. Moji rodiče uzavřeli pouze civilní sňatek a nedali mne ani pokřtít. Chodil jsem do státních škol, které byly protikatolicky orientované. O katolickém náboženství učitelé mluvili pouze negativně: je to prý odstrašující příklad samých zakázů, zvláště v sexuální oblasti. Ukončil jsem v Paříži studium medicíny jako přesvědčený materialista a scientista (zastánce vědy – pozn. překl.). Když jsem se účastnil konkurzu na místo internisty jedné pařížské nemocnice, zaujala mne kniha nositele Nobelovy ceny Jacquesa Monoda „Náhoda a nutnost“, kde tento autor tvrdí, že život

na Zemi vznikl náhodným setkáním molekul. Zastával jsem také Darwinovu teorii o původu člověka z opice. V době revolučních bouří r. 1968 mne jeden přítel kontaktoval s velmistrem Velkého východu Francie, hlavní zednářské obedience v zemi. Tak po vstupních obřadech jsem se stal zednářem. Ve Francii se snadno dostane člověk do jejich řad na základě přátelské známosti nebo na základě účasti na nějaké konferenci, kde jsou přítomni vedoucí představitelé lóží nebo obediencí. Jako zednář jsem byl velice aktivní. V letech 1970–1985 jsem dospěl až k 18. stupni zsvěcení (Rytíř růže a kříže). Stal jsem se velmistrem lóže a členem nejužšího

vedení celé obediencí. Jako lékař jsem samozřejmě pacientům předepisoval antikoncepci a prováděl sterilizace i potraty. Zapojil jsem se do aktivity zednářů za legalizaci potratů a antikoncepcí. Lucien Neuwirth, autor zákona umožňujícího ve Francii antikoncepci, byl mým lóžovým spolubratrem, stejně tak socialista Pierre Simon, autor potratového zákona, jenž byl dokonce velmistrem celého Velkého východu Francie. V zákonodárném sboru prošly oba tyto návrhy hlavně zásluhou dalšího vlivného zednáře, senátora Henriho Caillaveta, jinak agilního propagátora eutanazie.

Jak je francouzské zednářství organizováno?

Ve Francii – tak jako i v jiných zemích – v každém větším městě existuje minimálně jedna lóže. Několik lóží dohromady pak tvoří obedienci. Ty fungují na regionální i celostátní úrovni. Nejznámější je Velký východ Francie. Celkově zednářstvo ve Francii čítá 140 tisíc členů. Obediencí jsou výhradně mužské, pouze tzv. Velká lóže Francie a obediencí Droit Humain přijímají také ženy.

Je zednářství demokratickou organizací?

Ve všech obediencích existují zakládající, tzv. mateřské lóže. Ty mají formálně demokratickou strukturu, kde se představenstvo volí a členství je veřejné.

Zednářská zástěra

To je však pouze na úrovni tzv. „zednáře učně“. Členství v lóžích vyšších stupňů, na úrovni tzv. „zednáře tovaryše“ a „zednáře mistra“, je tajné a tam nelze o demokracii mluvit. Představenstvo je jmenováno z lóže vyššího stupně zsvěcení, aniž členové tuší, kdo o tom rozhodl a na jakém principu, dokonce ani nevědí, jak se tato lóže jmenuje a kdo v ní je. Lóže 4. až 33. stupně zsvěcení existují už ve velmi přísném utajení, kde často ani členové jedné a téže lóže nic o sobě nevědí. Proto nepřekvapuje, když v jedné a téže lóži nacházíme zednáře z levicových i z pravicových politických stran.

Oficiálně se ale zednáři určité profese nebo jistého společného zájmu scházejí mimo lóže v tzv. bratrstvech za účelem výměny informací a služeb. Tam se také v kuloárech domlouvá kariérní postup v zaměstnání nebo v politice. Typickými takovými bratrstvy jsou Rotary Club a Lions Club, založené právě kvůli tomu na počátku 20. stol. v USA zednáři vysokého stupně zsvěcení. Do těchto klubů jsou také hojně přijímáni i nezednáři za účelem zkoumání, jestli by nebyli dobrými zednáři. Když je dotyčná osoba vyhodnocena kladně, následuje verbování do lóže, spojené se slibem rychlé kariéry.

Jaká ideologie stojí za francouzským zednářstvím?

Oficiální ideou je hledání pravdy a odmítání všech dogmat (relativismus). Všechno se má dít v atmosféře vzájemné tolerance. Základními zásadami jsou principy naší republiky: volnost, rovnost, bratrství. Problém je ale v tom, že volnost není u zednářů chápána jako Boží prostředek umožňující vzájemné sblížení a dosažení konkrétního dobra, ale jako hodnota sama o sobě. Rovnost je jenom vábní-

Dr. Maurice Caille

kou, neboť u zednářů existuje nerovnost mezi stupni zsvěcení. Bratrství a solidarita jsou omezeny pouze na zednáře a některé charitativní organizace.

Odkud zednářství získává peníze?

Finanční nezávislost lóží zajišťují nepřilíš vysoké členské příspěvky. Není tady povinnost, jako u některých sekt, odkazu části nebo celého majetku. Skutečným problémem zednářstva je ale nepoctivá „výměna služeb“, která někdy může dosahovat až milionových částek. Týká se to zvláště státních zakázek na veřejné práce. Vlivný zednář „přihraje“ tuto zakázku jinému, ovšem za úplatek, z něhož část jde na potřeby lóže a část do kapsy zadavatelů. Kvůli tomu řada zednářů v důsledku nedávné aféry společnosti Elf-Aquitaine skončila ve vězení.

Jaký je vliv zednářů na společenský, politický a ekonomický život ve Francii?

Vlivy zednářstva byly velmi silné před II. světovou válkou v době III. republiky. Většina prezidentů i premiérů byla v té době členy lóží. Nacisté však zednáře pronásledovali, což způsobilo poválečný pokles členstva za IV. republiky. Generál de Gaulle neměl ve svém okolí zednáře. Situace se však změnila po příchodu socialistů k moci r. 1980. V první vládě prezidenta Mitteranda bylo 12 ministrů zednářů s vysokým stupněm zsvěcení. V nynější vládě prezidenta

Sarkozyho jsou to dva. Reálný vliv zednářů slabne kvůli nedostatku nových nápadů. Zednářstvo však má stále obrovské vlivy ve státní administrativě a ve státním školství.

Byla pro Vás veřejná rezignace z členství v zednářské lóži nějak nebezpečná?

Můj odchod vyvolal nepřátelskou reakci mé lóže. Stal jsem se předmětem nebezpečných výhrůžek. Byl jsem propuštěn z práce, ale to nijak nezměnilo můj úmysl rozejít se se zednářstvím.

V knize „Byl jsem zednářem“ jste napsal, že Vaš rozchod se zednářstvím se uskutečnil po návštěvě Lurd. Jak to, že Vy, zednář a ateista, jste se vypravil do této svatyně?

Má manželka těžce onemocněla. Usoudil jsem, že jí dobře udělá horský vzduch. Odjeli jsme tedy r. 1984 do Pyrenejí. Na zpáteční cestě jsem dostal nápad, že návštěva Lurd může být pro moji věřící, ale nepraktikující ženu důležitá. Proto jsme se tam zastavili. Manželka se rozhodla pro koupel v bazénu. Zatímco já jsem sháněl nějakou místnost, protože byla zima. Náhodou jsem vstoupil do krypty, kde právě začínala mše svatá. Byl jsem na ní poprvé v životě. Kněz četl Ježíšova slova: „Proste a bude vám dáno. Tlučte a bude vám otevřeno.“ Byl jsem tím velmi udiven, vždyť právě toto se předčítá při vstupu adepta do zednářské lóže. Dosud jsem byl přesvědčen, že tato slova náleží zednářství. V jisté chvíli jsem ale uslyšel vnitřní hlas: „Prosíš o zdraví své ženy. Co ale ty nabízíš?“ Rozhodl jsem se, že se vydám Bohu a hned požádám o křest. Když se manželka vrátila z bazénu, ptal jsem se jí, jak se dělá kříž a jaká jsou slova Otčenáše. Nejprve myslela, že jsem se zbláznil. Všechno jsem jí vysvětlil a po návratu domů prostřednictvím svých známých, kteří byli pravoslavného vyznání, jsem navázal kontakt

s jednou pravoslavnou farností a přijal v ní křest. Rok jsem studoval teologii. Nadchl mne ale svojí osobou i svou naukou Jan Pavel II., což způsobilo, že jsem se stal katolíkem. Musím otevřeně přiznat, že bez tohoto prozřetelnostního setkání s Bohem v Lurdech bych byl dosud stále zednářem. Měl jsem tenkrát 50 let, z toho 15 jsem strávil u zednářů, když ke mně v Lurdech promluvil Pán. Má žena nebyla tenkrát v bazénu uzdravena, ale došlo k tomu po mém křtu.

Myslíte, že je možné být věřícím a současně zednářem?

To záleží na tom, jak definujeme pojem „věřící“. Do lóže je možno přijmout člověka vyznávajícího jakoukoliv víru, ale žádná z nich nesmí tvrdit, že Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk, který umřel za naše hříchy. V důsledku náboženského a mravního relativismu všech zednářských obediencí nelze být současně katolíkem i zednářem. Pro zednářstvo může být Bůh v nejlepším případě pouze velkým architektem vesmíru, abstraktním Bohem, velkým hodinářem, jak ho nazval pastor Désagulieus a později Voltaire. Zednáři vyznávají deismus, tvrdí, že Stvořitel nezasahuje do záležitostí světa a člověka.

Zatímco nauka Katolické církve je jasná a otevřená pro každého, v zednářství existuje ezoterická formace, dosažitelná pouze zasvěceným podle daného stupně. Všechny rituály mají jeden cíl: vymývat zasvěceným mozek, prý se jim postupně odhaluje „poznání“ prvotní tradice a světla, což má údajně vést k jejich lepšímu psychologickému poznání sama sebe. Zednářství se opírá o humanistickou filozofii, která hledá pravdu, jež ale zůstává dle jejich mínění nedosažitelná a nedostupná. Zednářství odmítá všechna dogmata, tudíž vyznává filozofický relativismus, který staví všechna náboženství na stejnou úroveň. To ovšem má za následek i relativismus etický,

podle něhož žádný mravní příkaz nemá božský původ, a proto nemusí být dodržován. Zednářská morálka se vyvíjí v souladu s morálkou společnosti, což je tzv. naturalismus. Pouze příroda a rozum mohou prý být ve všem pánem a soudcem. Proto zednáři hlásají, že tělu a smyslům je třeba dopřát úplnou svobodu. Právě tento hedonismus vede zednářstvo k prosazování zákonů umožňujících rozvody, antikoncepci, potraty, manipulaci s embryi, legalizaci tzv. měkkých drog a eutanazii.

Kromě toho, že jste byl zednářem, také jste propagoval okultismus, esoteriku, bílou magii, jógu atd. V čem spočívá nebezpečí těchto praktik a co byste k tomu řekl mladé generaci?

Existuje obrovské riziko zkušenosti a praktik, které zdánlivě vypadají nevinně a jaksi spontánně objevují neznámé sféry. K tomu využívají nejrůznější prostředky včetně knížete temnot. Mnoho mladých lidí se „baví“ otáčejícími se stoly, pohybuje se sklenicemi apod. To jsou strašlivé pasti. Má zkušenost je taková, že „zábavy“ tohoto typu vedou ke svázanosti, která končí často u psychiatra nebo – což je ještě horší – sebevraždou. Ve Francii 10–20 procent mládeže se účastní těchto praktik a rodiče i vychovatelé si toho nevěšmají. Mladí prý je časem získávají všech zkušeností. Jenže účinky se dostávají velmi brzy. Jsou tím hroznější, že je není možné ihned identifikovat. Satan, který čeká na příležitost, pokouší slibem kariéry, peněz a moci. Nejprve omamuje, potom ničí. Pán tohoto démonického světa nemá přátele, pouze otroky. Katecheté a kněží potvrzují, že mladí lidé, kteří se zabývají takovými praktikami, začínají opouštět lekce výuky náboženství a přestávají chodit na mši svatou. Později, když poznají, jakou obrovskou újmu jim to způsobilo, prosí Církev o pomoc. I já jsem se svého času zabýval různými formami

okultismu, což bylo vyvoláno zvědavostí, kterou u mne podnítilo zednářství. Všechny tyto praktiky jsou neslučitelné s křesťanstvím, často vedou ke „skryté svázanosti“, od níž může osvobodit pouze vroucí modlitba.

Někteří odpůrci zednářství tvrdí, že jde o satanistickou organizaci. Souhlasíte s tím?

Formuloval bych to jinak: Zednářství je nástrojem satana. To proto, poněvadž jeho cíl je jednoznačný – zničit katolickou církev. Má nominace na Rytíře růže a kříže proběhla na Zelený čtvrtek, kdy zednáři pořádají svoji slavnost „poslední večere“, parodující katolické obřady. A moji kolegové, kteří dosáhli nejvyšší, tedy 33. stupně zasvěcení, mi vyprávěli, že při tomto obřadu se v písku rozdupává papežská tiara.

Cítil jste se nějak ztotožněný zlem, když jste byl členem lóže?

Několikrát, zejména když jsem postupně přecházel na křesťanskou víru. Při modlitbě Zdravas Maria jsem slyšel strašlivý skřípot, který byl nesnesitelný. To přestalo poté, co jsem se definitivně a plně stal katolíkem.

Jste členem Svazu katolických spisovatelů, ale Vaše práce nejsou katolickými nakladateli vydávány. Proč?

Protože se jim nelíbí radikalismus konvertitů, kteří burcují pohodlnost katolíků, infiltrovaných často galikanismem (doktrína požadující omezení pravomoci papeže nad francouzskou církví, pozn. překl.), nedostatkem společenské aktivity nebo dokonce marxismem. Můj hlavní vydavatel je sám nově obrácený křesťan. Katolická vydavatelství převážně nechtějí dráždit veřejnou moc a odmítají všechno, co by mohlo ohrozit jejich klid.

*Z Nasz Dziennik 9. 12. 2008
přeložil Radomír Malý*

Pán Ježíš o svých kněžích

MARIA PŘIPRAVUJE KNĚŽSKÉ DUŠE NA PŘIJETÍ MILOSTI MYSTICKÉHO VTĚLENÍ

Pro mne je nejdůležitější mít teplo matky, a proto jsem chtěl, aby Církev byla Matkou. V ní jsem chtěl všem křesťanům dát jako matku také Marii, aby měli mateřské lůno, kde se mohou ohřát, lůno, které je chrání. Proto jsem měl na zemi Matku, proto jsem zemřel vedle ní, v Janovi jsem Ji zanechal jako Matku celého světa. Ale když jsem se na ni obrátil a řekl Jí: To je tvůj syn, zanechal jsem v jejím srdci, kde bylo přítomno povolání všech kněží, všechny mé kněze představované ve svatém Janu.

To byla moje touha také během krutých bolestí mé agonie. Jak bych mohl zapomenout na to, co jsem tolik miloval? Jak nemyslet na to, abych zanechal svým kněžím poté, co Já sám jsem zůstal v nich, také to, co jsem nejvíce miloval, to, co by i oni měli nejvíce milovat, Srdce nejněžnější, nejcitlivější, nejčistší a nejlaskavější na zemi, Marii, aby byla jejich útěchou, jejich oporou, jejich teplem, jejich Matkou, cestou, skrze kterou by k nim proudily všechny milosti?

Nebylo možné je zanechat s rotky! A to bylo pro Mne uprostřed krutého mučení, které jsem snášel na kříži, velkou útěchou. Zanechal jsem své kněze ochráněné, zanechal jsem jim Prostřednici mezi nebem a zemí; v Ní jsem jim zanechal čistotu, jaké mají dosáhnout, nevinnost, aby se stali neposkvrněnými, Srdce, které Mě nejvíce milovalo a které v nich vidělo nejen pouhé lidi, ale vidělo v nich Mne, Boha – člověka, téhož Syna, který je v nich znovu přítomen.

Proto je moje Církev proniknuta sladkou něhou, protože je Matkou a protože má za Matku Marii. Proto má v Ní Prostřednici, čistou duši, která za ni pro-

si, dává jí radost, těší ji, oslavuje oběti a utrpení kněží, stále jim pomáhá, podporuje je v jejich slabostech, pečuje o jejich věrnost, uzdravuje je, pozvedá, zaplavuje je něžnostmi, laskáním a vede je do nebe!

Maria musí být hned po Mně pro kněze všim. Ona připravuje kněžské duše k přijetí nevýslovné milosti mystického vtělení, které se ustavičně uskutečňuje na oltáři; Ona pečuje o svatý zárodek, který Duch Svátý vkládá do srdce kněze; Ona pěstuje Lilii věčných údolí a živí ji, aby rostla a rozvíjela Ježíše v kněžských duších. Stará se o ni, bdí nad ní, brání ji, pečuje, aby její Poklad nebyl zmařen. Ona předává kněžím čistotu a zaplavuje je atmosférou prosycenou Ježíšovou čistou láskou.

Tím, že vtiskuje do srdcí kněží, kteří se nechají od Ní utvářet, jeden rys Ježíšův za druhým, pomáhá Maria svou mateřskou péčí Duchu Svatému, aby v nich uskutečnil dokonalé přetvoření ve Mne.

Jak nezbytná je Maria pro to, aby se kněží přetvořili ve Mne! Ona chce více než kdokoliv jiný rozlévat milosti, protože ví, že mystické Vtělení je milost, která je nejvíce přetváří ve Mne, a proto má velmi aktivní podíl, aby přímlovou z každého kněze utvořila Ježíše skrze transformující jednotu, která se uskutečňuje v mystickém vtělení duší (a v určitém smyslu i v těle).

Maria horoucně touží po tom, aby každý kněz dosáhl této intimní a přetvářející jednoty. Jistě, Maria to nemůže učinit i u kněží stejným způsobem jako Vtělení božského Slova, které se uskutečnilo v jejím lůně. Ale může dosáhnout toho, že stejné Vtělení se mysticky reprodukuje v čisté kněžské duši, aby byla věrnou kopií, třeba velice vzdálenou, Vtěle-

Conchita Armida

ni, které se uskutečnilo v Ní, které přetváří kněze ve Mne, jejího Ježíše, ve kterém se zhlíží a pro kterého žije.

Ale Maria je také mučednicí, je Matkou bolesti, když vidí, zjišťuje a cítí ve svém srdci rány kněžských hříchů. Ona usiluje, aby reprodukovala Ježíšovy rysy, Ježíšovu fyziognomii, především to, co je na Ježíši nejintimnější, aby to vyznačila a znovu vytvořila v každém knězi. A kolikrát nastupují ty nejhanebnější hříchy, aby vymazaly tento požehnaný obraz, který Ona do nich vložila s takovou péčí, láskou a úctou!

Kdyby si kněží osvojili tyto úvahy, které nejsou méně reálné proto, že jsou mystické, jak zcela jiné by bylo jejich chování, s jakou učenlivostí, vytrvalostí a úsilím by nechali „pracovat“ Marii, aby Mne nejdříve reprodukovala a pak dosáhla v nich úplného přetvoření ve Mne! Když se to podaří, Maria dovrší své dílo a má v něm zalíbení, protože vidí podobu svého božského Syna, protože nazírá v knězi svého Ježíše (kterým by každý kněz měl být). A to všechno bylo v myslí Trojice jako ideál, když si utvořila, když ustanovila svou Církev: stále obnovovat Hlavu této Církev. Nejdříve v papeži a pak v každém knězi, tak aby všichni byli jedno ve Mně, v Jednotě Trojice.

Proto má Maria v Církvi tak důležitou roli, roli Matky, protože předává každému knězi věčný zárodek od Otce, který je ve Slovu a který Duch Svátý oplodňuje v každé kněžské duši, aby v ní vytvořil Ježíše Hostii, Ježí-

še Obět, Ježíše Spasitele, Ježíše Kněze!

Maria není Matka pasivní, není jen jako obraz k uctívání. Ona je Matkou, matkou aktivní, která si nedopřává odpočinku, která právě proto, že má velké privilegium být spoluvykupitelkou, má také velké privilegium být spasitelkou, protože pomáhá Duchu Svatému v jeho působení a zahrnuje duše ustavičně svou péčí, obzvláště duše kněží.

Mohl jsem říct Magdaléně: Hle, to je tvá Matka! Ale řekl jsem to Janovi, protože jako apoštol představoval mé kněze. A navíc svou panickou čistotou byl mým ideálem pro budoucí kněze: čisté, věrné, po mém boku i při posměchu, při popravě, ve smrti: kněze plné lásky a všechny s Marií!

Svatý Jan vzal Marii do své péče. Od Ní moje Církev získala poznatky o mém životě, vzpomínky na mé dětství, na mé mládí, na třicet let, ve kterých jsem byl pro Marii a pro Josefa všim. Ona svými důvěrnými vzpomínkami živila apoštoly a mou rodící se Církev. Maria jim zjevila tajemství mého Srdce, ideály mé duše, utvrdila je ve víře, v naději a v lásce.

Z jejího Srdce získávali první mučedníci božskou sílu, Ona byla vždy ochranou a osvoboditelkou mé Církev, skrze Ni se obrátily nesčetné duše. Kdykoliv Církev potřebovala pomoc, obrátila se na Marii a Ona byla vždy záchránkyní a osvoboditelkou, triumfovala nad Zlým a svým stínem chránila svatou Církev.

Proto kněží více než kdokoliv jiný jsou zavázáni této požehnané Matce, která pro ně tolik koná a pro kterou jsou zřítelem jejich očí.

Kolikrát přišla Maria dokonce viditelně na zem, aby bránila Církev a zachraňovala duše!

Maria není v nebi pasivní, nepouští ze zřetele zemi, tím méně duše, které jsou jí obzvláště milé: duše kněží. Stojí jim se Mnou po boku každý den ve slavné hodině oltářní oběti v jednotě se

Mnou horoucně touží, aby se tato hodina stala trvalou v přetvoření kněží ve Mne, aby trvale pokračovala a aby stále spatřovala v nich Mne.

Proto tolik miluji milost mystického Vtělení, protože nacházím v duších odraz onoho láskyplného určení, oné soudržnosti a něžnosti, oné oběti, která zapomíná na sebe, a věrnosti, která je vlastní jen matkám.

Proto chci rozvinout tuto milost v srdcích kněží, abych učinil jejich hrdinství a věrnost nezlomnou a viděl v nich něco z oné plodné tkáně lásky mého Otce, z níž i Já jsem přijal stejné Otcovství.

S touto milostí chci do nich vlít přetvoření ve Mne, mou lásku k Otci, lásku Otce ke Mně, oba prameny této plodnosti, ze které klíčí tato milost v kněžských duších. Chci je tak vést se stejnými city skrze Ducha Svatého, aby se vytvořila Jednota v Trojici, skrze tuto dvojí lásku: lásku Otce ke Mně a moji lásku k Otci, obě slité v jedno a strávené Duchem Svatým v Jednotě Trojice.

A je dobré, že chci, aby se doplnila tato dvojí láska v Duchu Svatém o mateřskou lásku mystického Vtělení: protože je to právě tato láska, která plodí mystické Vtělení, není to jiná láska, není to odlišná láska, nýbrž je to tatáž láska Otce v Mariině plodnosti, v jejímž odlesku se nachází mystické Vtělení.

Moje tajemství se prostupují, slévají, umocňují, zjednodušují a syntetizují v Jednotě Trojice. Maria je tvor, který je nejbližší a nejtěsněji sjednocen s touto nejsvětější, božskou a nerozdílnou Trojicí, Trojicí v Osobách, které jsou rozličné, ale které jsou jedné jediné podstaty (CC 51,291–304).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 108–113
Přeložil -lš-*

Před 19 lety na Štědrý den se dověděla dnes 31letá Gianna Jessen, že přežila svůj potrat v osmém měsíci. Od té doby se angažuje jako přesvědčená křesťanka po celém světě v hnutí za ochranu života. Na celém světě přijde každý rok o život 42 milionů nenarozených dětí. Udává to Světová zdravotnická organizace.

Gianna Jessen

Tělesná matka Gianny Jessen měla 17 let, když se v roce 1977 rozhodla v osmém měsíci těhotenství podstoupit potrat, protože se cítila ještě příliš mladá. V jedné klinice v Los Angeles jí vyčerpali z lůna plodovou vodu a nahradili solným roztokem, který měl dítě usmrtit. To mělo přijít nejpozději po 24 hodinách na svět mrtvé.

Ale jako zázrakem přišla Gianna na svět živá. Ale s těžkými vadami. To, co jí zachránilo život, byla okolnost, že ošetřující lékař měl právě přestávku. Normálně bývá dítě v takovém případě uskrčeno nebo ponecháno bez další péče, až v trápení zemře. Zdravotní sestra však zavolala sanitku a dala dítě odvézt do blízké dětské nemocnice. Její porodní list podepsal potratový lékař.

Těžká poškození

Dětiští lékaři její život sice zachránili, ale byli velice skeptičtí, pokud jde o její budoucnost. Gianna bude těžce postižená, pravděpodobně bude slepá, ne-

Přežila jsem svůj potrat

bude schopná pohybovat hlavou ani se samostatně pohybovat a už vůbec ne chodit. Protože měla v lůně matky nedostatek kyslíku, je třeba počítat s těžkými ochrnutími, která znemožňují normální motoriku.

Ale všechno dopadlo jinak. Gianna se dostala k pěstounům, kteří se o ni starali s velkou láskou a péčí. Ve třech letech mohla nejdříve chodit jen s berličkami, ale pažemi a hlavou pohybovala normálně. Postupně se zbavila všech obávaných postižení s výjimkou lehkého kulhání. Dnes se dokonce účastní maratonských běhů.

Když se Gianna své pěstounky o Vánocích 1989 zeptala, proč nemůže běhat tak jako ostatní, dověděla se celý svůj strašný osud. „Snad to byla vůle Boží, že tě neuzdravil zcela, ale chce skrze tebe pomáhat druhým lidem,“ vysvětlila jí.

Přežila, aby vyprávěla o Ježíši

Mladá dívka se záhy začala angažovat v hnutí proti potratům. V televizi a v přednáškách

vypráví svůj příběh a zasazuje se za zákaz pozdních potratů. Při jedné takové přednášce se setkala se svou matkou. „Prostě přišla ke mně a řekla: – Jsem tvoje matka,“ vzpomíná Gianna.

„Řekla jsem jí, že jsem jí odpustila. Ale ona o tom nechtěla nic slyšet a zase odešla. Nejdříve to bylo pro mne velice tvrdé, že jsem znovu odmítnuta svou tělesnou matkou. Ale s Boží láskou jsem vydržela i toto.“

Svou víru v Ježíše při přednáškách nijak nezatajuje. Při jedné přednášce před několika sty posluchačů v Austrálii nedávno prohlásila: „Vím, že dnes se pokládá za politicky nekorektní mluvit na veřejnosti o Ježíši. Ale je to jen Boží milost, ze které my všichni žijeme. Přežila jsem, abych vám o něm vyprávěla.“

Gianna odvážně útočí na politiku nového amerického prezidenta, který je demagogickým propagátorem všech druhů potratů a chce prosazovat zákon, že dítě, které se při potratu narodí živé, musí být usmrceno.

Podle -idea-

SMUTNÝ KONEC MILIARDÁŘE

74letý podnikatel Adolf Merckle, který figuroval v seznamu 100 nejbohatších mužů světa, ukončil svůj život sebevraždou. V blízkosti svého bydliště skočil pod vlak, protože neunesl finanční ztráty při spekulacích s akciemi Volkswagen a insolvenční některých svých podniků. Jeho farmaceutický koncern čelil již několik let obvinění z nekalých machinací a korupčních praktik. Merckle byl ženatý a měl čtyři děti. Jeho majetek představoval 12,8 miliardy amerických dolarů a byl 5. nejbohatším mužem Německa. Jeho otec vedl farmaceutický podnik v Ústí nad Labem, založený jeho předky v roce 1881.

KAPLE V SHOPPINGCENTRU

V Messině na Sicílii byla v nákupním středisku otevřena kaple. Dohodli se na tom místní starosta a ředitel centra. Kaple byla vysvěcena 30. prosince 2008. Budou v ní slouženy také mše svaté. Farář Giuseppe Lonja při svěcení zdůraznil, že nyní mohou lidé najít místo klidu a zamyšlení i v nákupním středisku. To vnáší život víry do všedního života lidí.

Kath-net

NOVÝ KULT - dokončení ze str. 2

Kvalifikuje ho totiž tak, že použije tři přívlastky: První – „živou“ – vyjadřuje vitalitu. Druhý – „svatou“ – připomíná Pavlovu myšlenku svatosti spojenou nikoliv s místy nebo předměty, nýbrž se samotnou osobou křesťanů. Třetí – „Bohu milou“ – připomíná častý biblický výraz oběti „v libežné vůni“ (srov. Lv 1,13.17; 23,18; 26,31; atd).

Hned nato definuje Pavel tento nový způsob života: to buď vaše duchovní bohoslužba. Komentátoři tohoto textu dobře vědí, že řecký výraz („ten logiken latreian“) je nesnadné přeložit. Latinská Bible ho překládá „rationabile obsequium“. Stejný výraz se nachází v první eucharistické modlitbě v Římském kánonu: v něm prosíme Boha, aby přijal tuto oběť jako „rationabile“. Obvyklý překlad výrazem „duchovní“ neodpovídá smyslu řeckého (a ani latinského) textu. V každém případě se nejedná o kult méně reálný nebo dokonce metaforický, nýbrž o kult spíše konkrétní a realistický – o kult, ve kterém se sám člověk v plnosti své bytosti obdařen rozumem stává adorací živému Bohu a jeho oslavou.

Kritika zástupné oběti

Tento Pavlův výraz, který se pak vrací v římské eucharistické modlitbě, je plodem dlouhého vývoje a náboženské zkušenosti ve staletích před Kristem. V této zkušenosti se setkávají teologické výdobytky Starého zákona a proudy řeckého myšlení. Chtěl bych ukázat alespoň nějaký prvek tohoto vývoje. Proroci a také mnoho žalmů kritizuje kruté oběti chrámu. Říká se např. v žalmu 50 (49), kde Bůh mluví: *Kdybych měl hlad, tobě bych to neřekl, můj je svět a vše, co obsahuje. Budu snad jíst maso býků, budu snad pít krev kozlů? Přinášej Bohu oběť chvály...* (v. 12–14). Ve stejném smyslu říká další žalm 51 (50): *V obětech*

krvavých si nelibuješ. Oběti Bohu je zkroutěný duch, zkroutěným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš (v. 18n). V knize proroka Daniela v době nového zbourání chrámu helénistickým režimem (2. stol. př. Kr.) nacházíme nový úryvek se stejným zaměřením. Uprostřed ohně – tj. pronásledování a utrpení – Azariáš prosí takto: *V tomto čase nemáme ani vladaře ani proroka ani vůdce, nemáme celopal ani zápalné oběti ani obětní dary ani kadidlo, nemáme místo, kam bychom ti přinesli oběť prvotín a kde bychom našli milosrdenství. Kéž bys nás přijal pro sklíčenost myslí a pokoru ducha, jako bychom přišli s celopal beranů a býků... Taková ať je dnes naše zápalná oběť před tebou a ať se ti zalíbí...* (Dan 3,38n). Při zboření svatyně a tím i kultu, v této situaci zbavené veskerého znamení Boží přítomnosti, obětník obětuje jako opravdový celopal zkroutěného srdce – touhu po Bohu.

Vidíme důležitý vývoj, krásný, ale s jedním nebezpečím. Dochází zde ke spiritualizaci a moralizaci kultu: kult se stává pouze věcí srdce, ducha. Ale chybí tělo, chybí společenství. Tak např. možno pochopit, že žalm 51 a také kniha Daniel i přes kritiku kultu touží po návratu k chrámu a po době obětí. Jedná se však o novou dobu, o novou oběť, o syntézu, kterou ještě není možno předvídat, na kterou ještě nebylo pomyšlení.

V jednotě s Ním a v Ném

Vraťme se však k svatému Pavlovi. On je dědicem tohoto vývoje, touhy po pravém kultu, ve kterém se sám člověk stává Boží slávou, živou adorací celou svou bytostí. V tomto smyslu říká Římanům: *Přinášejte svá těla jako živou oběť ... to ať je vaše duchovní bohoslužba* (Řím 12,1). Pavel tak opakuje to, co naznačil již ve třetí kapitole: doba obětních zvířat, náhradních obětí je skonče-

na. Nastala doba pravého kultu. A je zde také nebezpečí špatného pochopení: tento nový kult by bylo možno interpretovat ve smyslu moralistickém: tím, že obětuje svůj život, vytváříme pravý kult my. V tomto druhu kultu by zvířata nahradil moralismus: všechno by dělal člověk sám od sebe svým mravním úsilím. A to jistě nebyl záměr svatého Pavla. Zůstává však otázka: Jak tedy máme interpretovat tento „duchovní racionální kult“? Pavel předpokládá, že jsme se stali jedno v Kristu Ježíši (Gal 3,28), že jsme zemřeli ve křtu (srov. Řím 1) a nyní žijeme s Kristem, pro Krista, v Kristu. V této jednotě – a jediné tak – se můžeme stát v Ném a s Ním „obětí živou“, obětovat „pravý kult“. Obětní zvířata měla nahrazovat člověka, sebedarování člověka, a toho nebyla schopna. Ježíš Kristus ve svém sebedarování Otcí i nám nikoliv zástupně, ale skutečně v sobě nese lidskou bytost, naše hříchy a naši touhu; skutečně nás představuje, přijímá nás do sebe. Ve společenství s Kristem, uskutečněném ve víře a ve svátostech, se stáváme i přes svou nedostatečnost živou obětí: uskutečňuje se „pravý kult“.

Tato syntéza tvoří základ Římského kánonu, ve kterém se modlíme, aby se tato oběť stala „rationabile“, aby se uskutečnil duchovní kult. Církev ví, že v Nejsvětější Eucharistii, v Kristově sebedarování, se jeho oběť stává přítomnou. Ale Církev prosí, aby slavící společenství bylo reálně spojeno s Kristem, aby bylo přetvořeno, prosí, abychom my sami se stali tím, čím se vlastními silami stát nemůžeme: obětí „rationabile“, která se líbí Bohu. Tak eucharistická modlitba správně interpretuje slova svatého Pavla. Svátý Augustin to všechno objasnil obdivuhodným způsobem v 10. knize Božího města. Cituji jen dvě věty: „Toto je oběť křesťanů: ačkoliv je nás mnoho, jsme v Kristu jedno tělo.“ ... „Celá vykoupěná obec (civitas), tj. sdružení a spo-

lečenství svatých, je obětována Bohu skrze Nejvyššího Kněze, který vydal v oběť sám sebe“ (10,6; CCL 47,27n).

„Kosmická“ liturgie naděje

3. Nakonec ještě velmi krátce o třetím textu listu Římanům, který se týká nového kultu. Svátý Pavel říká v kapitole 15: *Připomínám vám ... pro milost, která mi byla dána od Boha, abych byl „liturgem“ Krista Ježíše mezi pohany, abych byl knězem* (hierourgein) *evangelia Božího, aby se tak i pohané stali milou obětí, posvěcenou v Duchu Svatém* (15,15n)⁽²⁾. Chtěl bych zdůraznit dva aspekty tohoto obdivuhodného textu a jedinečnou terminologii v Pavlových listech. Především svátý Pavel interpretuje svou misijní činnost mezi národy světa při budování Církve jako činnost „kněžskou“. Apoštol evangelia je pravým knězem, dělá to, co tvoří základ kněžství: připravuje pravou oběť. A druhý aspekt: Cílem misijní činnosti je – můžeme říct – kosmická liturgie: aby se národy spojené v Kristu, svět jako takový, stal Boží slávou, *obětí příjemnou, posvěcenou v Duchu Svatém*. Zde se v Pavlově pojetí kultu objevuje dynamický aspekt, aspekt naděje: sebedarování Krista zahrnuje tendenci přitáhnout všechny do společenství jeho Těla, sjednotit svět. Jen ve spojení s Kristem, příkladným Člověkem, totožným s Bohem, se svět stává takovým, po jakém všichni toužíme: zrcadlem Boží lásky. Tento dynamismus je vždy přítomen v Eucharistii – tento dynamismus musí inspirovat a formovat náš život. A s tímto dynamismem začneme nový rok. Děkuji za vaši trpělivost.

Bollettino Vaticano

7. ledna 2009

Mezititulky redakce Světla

⁽¹⁾ Je zde použit doslovný překlad latinského originálu a jeho překladu v katechezi.

⁽²⁾ Opět je použit doslovný překlad originálu, který se liší od formulace v českém překladu NZ.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

změnit směr, obrátit se, napravit důsledky bloudění, tedy činit pokání.

V každé výzvě k pokání hraje svou roli také čas. I tato okolnost se objevuje ve všech třech dnešních čteních: „Již jen čtyřicet dní,“ říká Jonáš. „Nemáme mnoho času,“ vyzývá Pavel. „Naplnil se čas,“ říká sám Pán. Máme z toho poznat naléhavost, která staví otázku pokání a obrácení na první místo. Všechno ostatní musí ustoupit, protože všechno ostatní je ohroženo. Tak to král v Ninive také pochopil. Kdykoliv si živě uvědomujeme, jak málo času nám zbývá, mobilizuje to všechnu naši pozornost a úsilí k dosažení žádoucího cíle. Záchraně služby spěchají na místo potřeby a razí si cestu hlučným troubením, protože o lidských životech či hodnotách rozhodují vteřiny, a jestliže kritický čas uplyne, nepomůže často ani největší úsilí, ochota ani technika.

Podle svatého Pavla naléhavost blížícího se kritického okamžiku má u křesťanů od základu změnit jejich způsob života. Všechno to, co tvoří jinak u lidí běžnou náplň života, má ustoupit do pozadí a v každé situaci udělat místo tomu, co je podstatné, na co se musíme intenzivně zaměřit. Když nás Apoštol vyzývá, abychom něco „dělali, jako bychom to nedělali“, neznamená to, že toho máme nechat, nýbrž že máme všechny úkony každodenního života vykonávat s takovým vědomím a takovým způsobem, aby se z nich staly především ony tak potřebné projevy pokání.

Můžeme pro sebe vyvodit i významné duchovní poučení ze současné ekonomické krize. Lidé tohoto světa žili dlouho v sebeuspokojení, v očekávání trvalého hospodářského růstu a stále rostoucího blahobytu. Vůbec si neuvědomovali, že je ovládla mentalita povážlivého hazardu a plýtvání, které nemá k dispozici bezedné zdroje. A stalo se, co se muselo stát. Bohužel, místo aby nyní hledali jinou stupnici hod-

not, jiný, lidské důstojnosti přiměřenější hospodářský systém, přemýšlejí, jak obnovit ztracenou konjunkturu a vrátit se tam, kde byli, což ve skutečnosti znamená připravit si ještě větší krizi a katastrofální pád.

I naše „duchovní mentalita“ podlehla pocitu blahobytu a sebeuspokojení. Máme své kostely, školy, máme svá společenství, nemusíme se skrývat, jezdíme na pouti po celém světě, ale nestaráme se, zda o nás nezačíná platit to, co vzkázal anděl laodicejské obci: „Myslíš si: »Jsem bohatý, mám všeho dost, nic nepotřebuji«, a nevíš, že jsi politováníhodný, chudý, slepý a nahý. Protože nejsi ani horký, ani studený, vyplivnu tě z úst.“ Totalita přestala se svým vnějším pronásledováním, protože došla k závěru, že už je neefektivní. „Šíření bludů“, které se jí již dříve osvědčilo v zemích svobodného světa, zaplavilo nyní svobodně prostory uvolněné od totality. Tyto bludy se nyní šíří tak rafinovaně, že nevyvolávají potřebnou obrannou reakci. Pohodlnost a sebeuspokojení je v duchovní oblasti něco jako nakažlivý vir HIV, který zbavuje organismus schopnosti sebeobranu.

Sebeuspokojení je navíc špatný rádce. Znáte nějakého světce, který nás uchvacuje svou pohodlností a sebeuspokojením? Pokání vždy představovalo drsnou cestu, proti které se může naše přirozenost vzpoutat, ale pokud nás pokání nic nestojí, také nic nepřináší. Mentalita duchovní pohodlnosti vede rovněž k nepodložené interpretaci Koncilu, jako by měl přinést osvobození od dřívějších přílišných nároků a nepohodlných požadavků. Ani to, co chtěl Jan Pavel II. před osmi lety připomenout, že fatimská výzva je stále více než aktuální, nevyvolalo změnu smýšlení. Místo znásobeného úsilí a všeobecného pokání jako v Ninive se rozhostilo kapitulující obecné mínění, že se „uzavřela dějinná etapa poznamenaná lidskými touhami,

tragicky svázanými s mocí a nepravostí“⁽¹⁾. Když Panna Maria žádala, aby Svatý otec ve spojení se všemi biskupy světa zasvětil svět a Rusko jejímu Srdci, nežádala vlastně to, co jsme slyšeli o Ninive, kde král a přední ninivští muži uznali potřebu pokání a obrácení? Jenže, jak říká sama sestra Lucie, to se včas nestalo a „od chvíle, kdy jsme nepřikládali váhu této výzvě, zjišťujeme, že se hrozba naplnila; Rusko zaplavilo svět svými bludy. Pokud se ještě proroctví zcela nenaplnilo, směřujeme k němu rychlými kroky.“ Skončila druhá světová válka, hroznější než první, ale poselství mluvilo nikoliv o jedné, ale o mnoha válkách a o velkém pronásledování Církve. Nevypovídá současný stav světa jasně o tom, že předpovězená etapa nejen nebyla uzavřena, ale naplno se rozhořela? Navíc, fatimské poselství není poselstvím samo pro sebe. Je to vlastně jen jedna z řady osobních „návštěv“ dobrotivé Matky lidstva, která z pověření Nejsvětější Trojice plní své poslání a dělá všechno, aby zachránila své ohrožené děti. Když jsme ji ve Fatimě neuposlechli, přišla s hořkým pláčem do Syrakus, vystupovala s naléhavými výzvami a požadavky v Amsterdamu, důrazně varuje v Akitě, vytrvalými prosbami naléhá v Medjugorje. Když nastoupí nové zjevení a jeho poselství má zcela stejný smysl a cíl jako předchozí zjevení, potřebujeme dlouho zkoumat, zda toto poselství máme přijmout, nebo ne? Není takové opakování naléhavým upozorněním, že to, v čem jsme předchozí poselství včas neuposlechli, máme všemi silami napravit? Jestliže Panna Maria naléhala, abychom činili pokání v době, kdy Rusko ještě nepropadlo svým bludům, oč naléhavější je potřeba pokání nyní, kdy se bludy z Ruska po 70leté inkubační době rozšířily do celého světa a přinášejí tak kruté a žalostné plody? Horší než Boha popírat je nedbat na jeho slovo. Jedním z „ruských bludů“ je, že místo smíru s Bohem hledáme smír se světem a s hříchem.

Hřích se nebyvale rozmnožil, a nám jako by otrnulo. To, co jsme dříve nemohli přenést přes srdce, nám vadí tím méně, čím častěji se s tím setkáváme, a hledáme si cesty a cestičky, jak se hříchu nikoliv varovat, ale jak se s ním vyrovnat. Tak dlouho vymýšlíme a shromažďujeme vytáčky, výmluvy a zdůvodnění, až naše svědomí zcela vybledne a jeho varování před hříchem se stane nečitelným.

À propos, někomu se může zdát, že střeďeční katecheze Benedikta XVI. jsou stále náročnější a obtížnější. Tento papež nedělá nic jiného, než že se nám snaží vyložit podstatu Pavlova učení jakožto naléhavého poselství: „Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale přinášejte sami sebe Bohu v oběť!“ To je sama podstata křesťanství. Musíme pochopit, že Apoštol, který se osobně setkal s Kristem, takto náročně promlouval k věřícím už v samých počátcích Církve. Jeho posluchači nebo čtenáři, ačkoliv neměli žádnou odbornou přípravu, mu nesporně dobře rozuměli, protože byli naladěni na jeho strunu. Jak se nyní nakažlivě šíří zlo, tak se u nich nakažlivě šířilo dobro. Církev rostla, jako když kyne těsto. Benedikt velmi dobře ví, jak naléhavě nutné je vrátit se, tak říkajíc, k podstatě. Ale protože také ví, že obecná nálada si zatím stále ještě libuje v uvolněnosti a nijak tomu nepřeje, aby nevyvolal nevoli, chce nejdříve všechno důkladně zdůvodnit teologicky. Rok apoštola Pavla mu k tomu dává dobrou příležitost. A všimněme si důležité okolnosti: všechno to souvisí se způsobem, jak opravdově se účastníme Nejsvětější Oběti. Z liturgického shromáždění nemáme odcházet s dobrým pocitem z pěkného zážitku, ale vždy s obnoveným vědomím závazku přinášet sami sebe v oběť svatou a Bohu milou v každodenní praxi a v trvalé spoluoběti s Ježíšem Kristem. -lš-

⁽¹⁾ Fatimské poselství, SČBK 2000, str. 7.

Arcibiskupství olomoucké vypisuje výběrové řízení na funkci ekonoma arcibiskupství. Požadavky: VŠ ekonomického směru • praxe v oboru alespoň 10 let • praktikující katolík • znalost alespoň jednoho světového jazyka. Přihlášky se strukturalizovaným životopisem zašlete **do 15. února 2009 na adresu:** Arcibiskupství olomoucké, Wurmova 9, 771 01 Olomouc. Kontaktní telefon: 587 405 212.

Pondělí 26. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Jedenkrát smrt, prosím **8.35** Borobudur, Luxor, Zakázané Město **9.05** Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman **10.05** Po stopách apoštola Pavla (4/7) **10.30** Druhé čtení **11.00** Pro vita mundi (88) - Msgr. Josef Veselý **11.45** Myši na scéně (11/14): Detektivka **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Egypt **13.00** Koncert Církevní konzervatoře Opava **14.10** Octava dies (512) **14.55** Čtete z křesťanských periodik **15.05** Thajsko **15.55** Kopec křížů **16.15** H2Onews **16.25** Rusko, můj dětský sen (P) **17.00** NOEparáda (15. díl) (L) **17.20** Kinematograf múz: Tradiční práce **18.15** Život není fráze (P) **18.35** Myši na scéně (12/14) (P) **18.45** Adorace Taizé (L) **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Putování Modrou planetou: Austrálie **20.45** Na koberečku (57) (P) **21.00** V posteli /chit-chat/ (2. díl) **21.50** Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **22.45** Obce bez „časovaných bomb“ **22.50** Koncert Církevní konzervatoře Opava **00.00** H2Onews **00.10** Poslech Radia Proglas.

Úterý 27. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Putování Modrou planetou: Austrálie **8.55** Na koberečku (57) **9.10** Pro vita mundi - Mgr. Libuše Vondráčková **10.00** Putování Modrou planetou - Etiopie **11.30** Čtete z křesťanských periodik **11.40** Myši na scéně (12/14) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pavel Helebrand - Balady **13.05** Školy naděje **13.25** Zpravodajské Noeviny **13.30** Egypt **14.20** Adopce na dálku **14.55** Čtete z křesťanských periodik **15.05** Obce bez „časovaných bomb“ **15.25** Octava dies (512) **15.55** Kopec křížů **16.15** Zpravodajské Noeviny **16.20** Putování Modrou planetou: Austrálie **17.00** Kaplička sv. Barbory **17.15** Folklor **18.15** Dětská televize (1/2009) (P) **18.35** Myši na scéně (13/14) (P) **18.50** Mexico City **19.45** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Jubileum mladých **21.10** Po stopách apoštola Pavla (5/7) (P) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Život není fráze **22.20** Octava dies (512) **22.50** Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Středa 28. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Putování Modrou planetou: Austrálie **9.00** Zlatá dychovka **9.30** Pro vita mundi (88) - Msgr. Josef Veselý **10.10** Buckfast abbey **10.30** Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05**

Pro zdraví (16): Mokrovraty **12.15** Egypt **13.10** Jubileum mladých **14.30** Mexico City **15.30** Po stopách apoštola Pavla (5/7) **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.20** Jedenkrát smrt, prosím **16.50** Život není fráze **17.05** Obce bez „časovaných bomb“ **17.20** NOEparáda (15. díl) **17.40** GOODwillBOY (P) **18.10** Ve jménu Ježíše (17. díl): Totila a Benedikt **18.35** Myši na scéně (14/14) (P) **18.45** Pro vita mundi - Mgr. Libuše Vondráčková **19.25** Kopec křížů **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Charita Starý Knín (P) **20.25** Folklor (P) **21.15** Zpravodajské Noeviny **21.25** Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň (P) **21.35** NOEparáda (15. díl) **22.00** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **23.35** Kaplička sv. Barbory **23.50** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 29. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Po stopách apoštola Pavla (5/7) **8.50** Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **9.50** Buckfast abbey **10.00** Kinematograf múz: tradiční práce **10.55** Čtete z křesťanských periodik **11.00** Na koberečku (57) **11.15** NOEparáda (15. díl) **11.45** Myši na scéně (14/14) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Cheopsova pyramida, Palác Knossos, Tozeur **12.40** Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň **12.50** Kopec křížů **13.40** Putování Modrou planetou: Austrálie **14.20** GOODwillBOY **14.50** NOEparáda (15. díl) **15.10** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Spurným **15.50** Zpravodajské Noeviny **16.00** Folklor **16.40** Hrdinové Nového zákona (prosinec) **17.00** Pro vita mundi (88) - Msgr. Josef Veselý **17.40** Rusko, můj dětský sen **18.05** Na koberečku (57) **18.35** Kuklík a sova Vihuela (1. díl): Jezevec na houbách (P) **18.45** Pro zdraví (17): Sport relax handicap Plzeň **19.00** V posteli /chit-chat/ (2. díl) **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.05** Léta letí k andělům (2) (P) **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman **21.50** Na koberečku (57) **22.05** Charita Starý Knín **22.30** Adorace Taizé **23.30** Octava dies (512) **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Pátek 30. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Kinematograf múz: Tradiční práce **9.15** Kopec křížů **9.30** Jubileum mladých **10.40** Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie **11.10** Octava dies (512) **11.40** Kuklík a sova Vihuela (1. díl): Jezevec na houbách **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Folklor **12.45** Kopec křížů **13.10** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **14.40** Rusko, můj dětský sen **15.20** Pro

vita mundi (88) - Msgr. Josef Veselý **16.10** Zpravodajské Noeviny **16.20** Chella, Abu Mena, Byzantská Moldávie **16.50** Putování Modrou planetou - Etiopie **18.15** Libanonský odkaz **18.35** Kuklík a sova Vihuela (2. díl): Straka zlodějka (P) **18.45** Letí k andělům (2) **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Církevní majetky (L) **21.35** Po stopách apoštola Pavla (5/7) **22.05** H2Onews **22.15** Panna Maria učednice - P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **23.15** Rusko, můj dětský sen **23.45** H2Onews **00.00** Poslech Radia Proglas.

Sobota 31. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** H2Onews **8.20** Palengue, Meknes, Budapeštský parlament **8.45** Čtete z křesťanských periodik (P) **8.55** Kopec křížů **9.05** Dětská televize (1/2009) **9.35** Ve jménu Ježíše (18. díl): Řehořovi mniši **10.00** GOODwillBOY **10.30** NOEparáda (15. díl) **10.50** Don Bosko, světec, který skákal salta **11.25** Sar amen dživas **11.40** Kuklík a sova Vihuela (2. díl): Straka zlodějka **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Peru - Cesta slibu **12.30** Sestry v akci **13.00** H2Onews **13.10** Pavel Helebrand - Balady **14.20** Sar amen dživas **14.30** Jubileum mladých **15.30** Léta letí k andělům (2) **16.10** Mexico City **17.10** Putování Modrou planetou: Austrálie **18.35** Kuklík a sova Vihuela (3. díl): Jak se ježek naučil létat (P) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Rusko, můj dětský sen **19.25** Druhé čtení (P) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách apoštola Pavla (6/7) (P) **20.35** Matka Markéta - maminka Dona Bosca **21.50** Osvobození od zlého - P. Elias Vella **23.00** Don Bosko, světec, který skákal salta **23.35** Druhé čtení **00.00** Zpravodajské Noeviny **00.10** Poslech Radia Proglas.

Neděle 1. 2. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Evangelium (P) **8.20** Sestry v akci **8.50** Čistiarné odpadových vod aj svedomia (P) **9.00** Na koberečku (57) **9.15** Léta letí k andělům (2) **9.55** Charita Starý Knín **10.25** Evangelium **10.30** Mše svatá s farností Francova Lhota (L) **11.45** Čtete z křesťanských periodik **12.00** Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.35** H2Onews **12.45** Planetshakers (2/2) **14.05** Evangelium **14.10** Mexico City **15.05** Osvobození od zlého - P. Elias Vella **16.15** Zlatá dychovka **16.45** GOODwillBOY **17.15** Ve jménu Ježíše (19. díl): Canterbury (P) **17.45** Adopce na dálku **18.25** Egypt **19.25** Po stopách apoštola Pavla (6/7) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (P) **20.35** Fčeličky Strážnice (P) **21.50** Rusko, můj dětský sen **22.20** Druhé čtení **22.45** Putování Modrou planetou - Etiopie **00.15** Zpravodajské Noeviny **00.45** Poslech Radia Proglas.

Kolegium katolických lékařů v Brně a občanské sdružení Hippokrates pořádají **cyklus přednášek TĚŽCE NEMOCNÝ A ETIKA**. Budou ještě tyto přednášky: **13. 2. 2009** Prof. MUDr. Květoslav Šipr, CSc., Univerzita Palackého v Olomouci – **Máme říkat nemocnému pravdu?** • **13. 3. 2009** Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský – **Těžce nemocný a naděje**. Přednášky se konají v **Centru dětských odborných zdravotnických služeb v Brně** na Žerotinově nám. 6 (bílá poliklinika, VI. poschodí) a začínají vždy v **18 hodin**.

Od 1. 1. 2009 je možné na **internetových stránkách poutního místa ve Fatimě** (www.santuاريو-fatima.pt nebo www.cm-fatima.cz) být přímo na místě zjevení – v Capelinha (kaple Zjevení) a sledovat tak **on-line modlitby sv. růžence a mše svaté**.

Farnost Šternberk a Hnutí modlitby matek vás společně zvou na **HROMNÍČNÍ POUŤ MATEK do farního kostela Zvěstování Páně ve Šternberku s duchovní obnovou pro matky**, která se uskuteční v **sobotu 7. února 2009**. Program pouť: 9.30 – modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.00 – mše sv. s darováním svíce a ofěrou matek kolem oltáře (hlavní celebrant otec Adam Ruckí, biskupský vikář pro duchovní povolání) • 12.00 – společný oběd, po něm duchovní program a beseda s otcem Adamem Ruckím na téma PANNA MARIA – MATKA NADĚJE • 15.00 – adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku. Srdečně zveme naše maminky k prožití společenství a k modlitbám za své děti. **Kdo se chce zúčastnit celého programu i s obědem, ať se přihlásí nejpozději do 30. ledna 2008 na adresu: Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, 785 01 • tel. 585 013 714, e-mail: farasternberk@seznam.cz.**

Srdečně zveme na **setkání křesťanské mládeže AIN KARIM „SLÁVA KŘÍŽE“** – poutní místo Lechovice, **sobota 14. února 2009 v 16 hodin**. Host: P. Pavel Šenkyřík. Program setkání: přivítání • modlitba růžence • mše svatá • přestávka • scénka nebo hra • adorace • rozloučení. To vše za doprovodu hudební skupiny P.O.K.R. **Kontakt** pro dotazy, nabídku účasti na přípravě scénky, růžence, adorace nebo na zaslání článků do Zpravodaje AK, či jakoukoli jinou pomoc: otec Marek Dunda – tel. 731 402 742 nebo ŘK FÚ Fatym Vranov – tel. 515 296 384, e-mail: ainkarim@email.cz.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: 4.–11. 7. 2009 pobyt pro prarodiče s vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – I. turnus • **8.–15. 8. 2009** pobyt pro prarodiče s vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – II. turnus • **15.–22. 8. 2009** pobyt pro prarodiče s vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ a třígenerační pobyt – III. turnus. **Cena:** dospělí – 2970 Kč; dítě (student do 26 let) – 2750 Kč; dítě (3–12 let) – 2600 Kč; dítě (do 3 let) – 350 Kč bez nároku na stravu. Cena zahrnuje ubytování a plnou penzi. **Uzávěrka přihlášek: 11. 5. 2009** (musí být v kanceláři DCS), **uzávěrka plateb: 8. 6. 2009** (musí být již připsány na účtě). Uvedené uzávěrky platí pro všechny tři turnusy! **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661 nebo 737 215 328, e-mail: dcs@diecezehk.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu vás zve na **přednášku mluvčího Biskupské konference Slovenska CSILic. Jozefa Kováčika MEDIÁLNÍ MANIPULACE A JEJICH VLIV NA VNÍMÁNÍ SKUTEČNOSTI**, která se bude konat v **úterý 3. února 2009 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 25. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Jon 3,1–5.10
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 4b (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)
2. čt.: 1 Kor 7,29–31
Ev.: Mk 1,14–20
Slovo na den: **Obrátte se a věřte evangeliu.**

Nebo: votivní mše za jednotu křesťanů

1. čt.: Dt 30,1–4
Jer 31,10.11–12ab.13cd+14b
Odp.: srov. 10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 1,10–13
Ev.: Mt 18,19–22
Slovo na den: **Jestliže se dva z vás shodnou.**

Pondělí 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1–8 nebo Tit 1,1–5
Ž 96(95),1–2a,2b–3.7–8a.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
Ev.: Lk 10,1–9
Slovo na den: **Jako ovce.**

Úterý 27. 1. – nez. pam. sv. Anđely Mericiové

1. čt.: Žid 10,1–10
Ž 40(39),2+4ab.7–8a.10.11
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit svou vůli.*)
Ev.: Mk 3,31–35
Slovo na den: **Kdo plní vůli Boží.**

Středa 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: Žid 10,11–18
Ž 110(109),1.2.3.4
Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)
Ev.: Mk 4,1–20
Slovo na den: **Ushlo, protože nezapustilo kořeny.**

Čtvrtek 29. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,19–25
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Mk 4,21–25
Slovo na den: **Jakou mírou měříte?**

Pátek 30. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,32–39
Ž 37(36),3–4.5–6.23–24.39–40
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Mk 4,26–34
Slovo na den: **Ať spí, nebo je vzhůru, semeno klíčí a roste.**

Sobota 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: Žid 11,1–2.8–19
Lk 1,69–70.71–72.73–75
Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
Ev.: Mk 4,35–41
Slovo na den: **Přeplavme se na druhý břeh.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. – 31. LEDNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 1.		PO 26. 1.		ÚT 27. 1.		ST 28. 1.		ČT 29. 1.		PÁ 30. 1.		SO 31. 1.	
Antifona	1028	1148	1722	1941	1060	1181	1734	1953	1091	1214	1106	1230	1754	1975
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	1029	1148	1723	1941	1061	1181	1734	1953	1091	1214	1107	1231	1755	1975
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1724	1942	1065	1186	1735	1954	1095	1218	1111	1235	1756	1977
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1290	1431	1065	1186	1292	1433	1095	1218	1111	1235	1781	2003
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1724	1943	1095	1219	1111	1236	1757	1977
Závěrečná modlitba	690	779	1290	1431	1291	1432	1292	1433	1096	1219	1112	1236	1293	1434
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1727	1946	1071	1192	1736	1955	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1730	1949	1074	1195	1737	1956	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1291	1431	1074	1196	1292	1433	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1731	1950	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	690	779	690	779	1290	1431	1291	1432	1292	1433	1106	1230	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 24. 1. • 31. 1. • 14. 2. • 28. 2. • 14. 3. • 28. 3. a 18. 4. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

MYŠLENKY A MEDITACE

Edita Steinová • Z němčiny přeložil a životopis Edity Steinové napsal Vladimír Petkevič

Výbor myšlenek a meditací z korespondence a děl karmelitánské světice židovského původu Edity Steinové. Tyto myšlenky nám představují její duchovní vývoj, ústící až v mystický vztah ke Kristu a vedoucí k touze přinést smírnou oběť za záchranu Německa a na usmíření mezi židy a křesťany. Publikace je rovněž opatřena stručným životopisem světice.

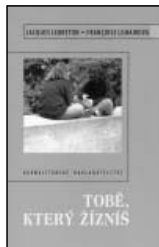
*Ing. Pavel Sejkora - Trinitas
Brož., 130 x 204 mm, 120 stran, 149 Kč*

TOBĚ, KTERÝ ŽÍZNÍŠ

Jacques Lebreton - Françoise Lemairová • Z francouzštiny přeložil Vladimír Mikeš

Kniha je společným dílem katechetky francouzského lycea a jáhna s těžkým tělesným postižením. Jími vyprávěné životní příběhy ukazují na obecně lidskou touhu po překročení sebe sama a po velkodušnosti, kterou můžeme objevit v srdci každého člověka. Tato touha je výsadním znamením, že jsme všichni stvořeni k obrazu Boha, který je Láska sama.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115 x 180 mm, 176 stran, 169 Kč*

JEŽÍŠOVY CESTY III

František Mráček

Třetí díl *Ježíšových cest* zachycuje Ježíšovu činnost od zázraku proměnění vody ve víno až do prvních Velikonoc. Texty knihy jsou založeny na vizích bl. Kateřiny Emmerichové, které jsou stále více podepřeny novými archeologickými a vědeckými výzkumy. Pravdivost jejich vizi nám umožňuje více vníkat do vykupitelské a lidské Ježíšovy činnosti a tím oživovat víru a lépe pochopit smysl Bible, jejíž obsah věřící lidé mnohokrát slyšeli, ale již je neoslovuje. Tyto unikátní publikace jsou doplněny značným množstvím fotografií autora, který zkoumá a ověřuje od roku 1992 místa událostí při svých pravidelných výzkumných cestách do Izraele.

VÉRITÉ • Křídový papír, váz., 180 x 254 mm, 168 stran, 290 Kč

DR. VLADIMÍR NEUWIRTH

Život a dílo PhDr. Vladimíra Neuwirtha (1921–1998), spoluzakladatele a duchovního otce Společenství, které vzniklo na základě apoštolského výnosu Pia XII. „Provida mater Ecclesia“ (Prozíravá matka Církve) z roku 1947. „Společenství je zbožné sdružení mužů a žen, které spojuje společné úsilí na obnově světa, zvláště naší vlasti“ (Stanovy z roku 1947). PhDr. Neuwirth je autorem mnoha především filozofických textů, z nichž můžeme jmenovat např. Apokalyptický deník, Hledání transcendentály aj.

*Vydali členové SPOLEČENSTVÍ
Křídový papír, váz., A5, 82 stran, 99 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1